

Št. 111

**AVGUST
2015**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jakob Harisch, Jurij Kunaver,

Barbara Jozelj, Žiga Novak, Senko Juričič, Nina Stepanovič

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Nik Knez - posthumno, Janez Kompare, Laura Ličer,

Damjan Majkić, Lea Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavarovanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA DELO, DRUŽINO,
SOCIALNE ZADEVE IN ENAKE MOŽNOSTI

Uvodnik:

PRILOŽNOST ZA LJUBEZEN

foto: osebni arhiv

Brazilski fotograf Sebastião Salgado v filmu Sol zemlje na točki, ki se me je najbolj dotaknila, v globoki žalosti izjavi svoje spoznanje o človeštvu, ki ga kot tankočutni opazovalec na različnih kriznih območjih naše skupne zemlje desetletja poskuša razumeti: »Nismo si zaslužili živeti. Nihče izmed nas si ni zaslužil biti živ,« pravi.

Paradoksalno je, da istega človeka po svetu ženeta prav ljubezen do ljudi in veliko sočutje z usodo tistih najbolj zatiranih ali preganjanih. Ko se sooča s posledicami vojn, pregonov in brezbriznosti do beguncev, pride do te druge plati, bolečega spoznanja torej, da smo ljudje neskončno grozovite zveri. Sama bi k temu dodala še, da se zverinskost ne kaže le v krvavem obračunavanju in surovem pobijanju, ampak smo v njej napredovali na višje, bolj prefinjene stopnje: veliko več ljudi kot zverinski poboj lahko pokončajo prezir, lakomnost, grajenje zidov ter brezbrizno »opravljanje svoje naloge«, pri čemer je vse naštetu pogosto zgolj v vlogi varovanja lastnega, udobnega načina življenja. Če ste se ob tem spomnili na EU in njene hladnokrvne, uglajane, leporečne odločevalce in odločevalke, je bil moj namen dosežen. Zame so bolj zverinski od najbolj krvoločnih zverin prav v svojem salonskem vztrajanju pri svojem, ko z nasmeškom na ustih prepričujejo množice, da je treba obvarovati obstoječi red.

Boštjan Videmšek, eden zame bolj srčnih poročevalcev s kriznih območij, zgoraj omenjeno kontradikcijo med ljubeznijo do človeka in neskončno ogorčenostjo nad tem, česa vse je zmožno človeštvo, v enem od pogovorov razreši na naslednji način: »Človeštvo je precenjeno, človek pa podcenjen. Šele če preziraš človeštvo, lahko ljubiš človeka.« Tako opredeli humanizem.

Človeštvo sama pri tem razumem kot elite z dostopi do moči, ki igrajo vlogo vratarjev na videz samoumevnega reda. Pri čemer jim vedno slabše uspeva prikrivati dejstvo, da njihov red služi le bogatenju peščice in siromašenju množic. Človeka pri tem razumem kot sleherno bitje, ki poskuša iz različnih kriznih žarišč, torej s strani nosilcev moči, sistematično skozi desetletja izropanih in izčrpanih predelov Afrike oz. Bližnjega vzhoda na tvegane načine priti v »obljubljeno deželo«, kamor se je dolgo časa stekalo svetovno bogastvo in za blagor katere so morda trpeli njegovi ali njeni babice in dedi. Človeka pri tem razumem kot prebivalca ali prebivalko Grčije, ki mora živeti v strahu in eksistencialni negotovosti, ker želijo nosilci moči ohraniti vzpostavljene (ekonomski) red. Človeka pri tem razumem kot obubožanega in na cesto odrinjenega prebivalca katere koli države na tem planetu. Položaj deluje skorajda brezizhoden. Kajti vem, da ti, ki so kruti na prekleto civiliziran način, ne bodo tako zlahka izpustili iz rok moči, ki jo posedujejo. Vseeno gojim želje in veliko upanje, da v njih nisem edina: Želela bi si, da se v svetu na novo razdelijo karte, da se moč bolj enakomerno razporedi in da se tisti z več privilegiji in večjo »geopolitično srečo«, da smo rojeni ob pravem času na pravem koncu sveta, odpovemo delu svojih prednosti v dobro bolj uravnoteženega sveta, bolj uravnoteženega človeštva. A hkrati vem, da zgodovine ne moremo izbrisati in da ga ni boga, ki bi na novo, pravičnejše razdelil karte. Zato si želim, da bi nas bilo zadosti, ki bi vratarjem sodobnega finančnega reda končno odločno rekli NE. NE zidovom, ki so načrtovani na srbsko-madžarski meji in se že lep čas tudi simbolično utrjujejo vzdolž evropskih meja, NE zapiranju, preštevanju ter vračanju prebeglih ljudi, NE terorju varčevalnih ukrepov, ki želijo ohranяти dokazano prosuli finančni red.

Potem si zelo želim, da bi se glasove mnogih nas slišalo in upoštevalo. Pripravljena sem in si želim dobiti priložnost izraziti gostoljubje in solidarnost, kot sem ju nič kolikokrat bila deležna sama. Želim si priložnosti, da bi tudi evropski človek lahko postal Človek. Želim si torej priložnosti, da bi se lahko tisti, ki ima več, kot potrebuje, odpovedal delu svojega materialnega standarda za nekaj veliko bolj pomembnega: standard našega človeštva, ki ravno ob tako kriznih izzivih, kot so trenutni, dobiva resnično priložnost za ljubezen: LJUBEZEN DO ČLOVEKA.

Špela Razpotnik

Kazalo:

2	UVODNIK
3	TO SEM JAZ
5	NEVID(E)NA LUBLJANA
6	LIKOVNA STRAN
8	KRIŽARJEVA KOLUMNNA
9	TATU ZGODBA
10	SLIŠANJE GLASOV
12	NEKAJ CESTNIH
13	ANEKDOTE IZ PRODAJE
14	DOGODKI
17	SOL IN KOPER
18	INTERVJU: VESNA LEMAIĆ
19	pOdpiram
20	GOSTUJOČI KOLUMNIST
21	KRALJICA IN KRALJICA
22	KRALJEVI RECENZOR
24	IZZA REŠETK
25	EHO IZ TOTEGA KONCA
26	SMS-KOMENTARNICA
27	MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK
28	BREZPLAČNE PRIREDITVE
29	OGLASNA DESKA
30	RAZVEDRILO

foto: Žigažaga

To sem jaz:

JANI T.

foto: MG

Naj se najprej na kratko predstavim. Ime mi je J. Buster in sem relativno mlad, čeprav se včasih počutim, kot da se moje življenje vleče že 100 let.

Na ulici sem pristal po lastni krivdi. Sprva se mi je to zdelo celo zanimivo, verjetno je k temu doprineslo dejstvo, da bi se lahko kadar koli vrnil domov. A bolj so tekla leta, bolj sem bil od doma oddaljen in odtujen. Če si na ulici, seveda kaj malega spiješ, malega le za začetek, potem pa se količina alkohola stopnjuje. Dnevi in meseci pridejo v leta. Kdo bi jih štel. Jaz jih nisem.

Danes sem med Kralji ulice. Prodajam naš časopis in včasih, ko se vse poklopi, ostanem dobre volje. Takrat vem, da bom zagotovo srečal kako dobro osebo, ki mi bo še dodatno polepšala dan. Ne potrebujem veliko, dovolj mi je, da ljudje odzdravijo z nasmeškom na obrazu in takih je kar precej. Pred tednom dni pa me je, vajenega vsega, presenetil kupec, mlad fant, srednješolec. Prodajal sem časopis pri GR. Bolj iz navade, kot zares, sem pričakoval nakup, ko sem mu ponudil Kralja. Na moje veliko presenečenje me je z dejanskim zanimanjem vprašal, koliko časopis stane, kaj imam jaz od prodaje in tudi kdo vse piše za ta časopis. Kljub temu da sem sprva mislil, da se šali, sem mu odgovoril na vprašanja. Malo se je zamislil in potem rekel: »Kupim.« Iz notranje strani jakne je potegnil 10 EUR, rekoč, da drugega nima. Odgovoril sem mu, da nimam drobiža, s katerim bi mu vrnil ostanek, da pa lahko stopim do bližnje trafike in zamenjam. Strinjal se je, šel sem in pretvoril desetko v kovance ter mu vrnil 9 €. Preštel je, se nasmešnil ter potežkal drobiž. Odprl je dlan, pogledal vanjo (takrat sem pomislil, da je že kaj narobe) in rekel: »Vzemi.« Odgovoril sem, da sem že, pa se je le nasmejal in rekel, da ve, ampak da se je odločil, da mi da vse. Dodal je še, da zvečer itak ne gre na žur, kjer bi vse zapravil, in da se bo raje posvetil dekletu. Moram priznati, da sem bil takrat vesel. Zahvalil sem se mu. Nasmejal se mi je in rekel, da se vidiva. »Drž' se. Lepo se imej.« Ta fant mi je resnično polepšal dan. Pa ne zaradi zaslužka, temveč zaradi njegove srčnosti.

DANES SEM MED KRALJI ULICE. PRODAJAM NAŠ ČASOPIS IN VČASIH, KO SE VSE POKLOPI, OSPANEM DOBRE VOLJE.

03
KRALJI
ULICE

STARA NOVA ROBA

Posredovalnica rabljenih predmetov

STARA ROBA, NOVA RABA

»Enmu odveč, drugmu všeč.«

Edina Posredovalnica rabljenih predmetov z oglasnim prostorom v časopisu Kralji ulice.

Zakaj?

Ker smo jo ustanovili sami.

Privoščite si kaj »novega« ali pa nam podarite kaj starega. Vas in vaših stvari se veselimo vsak dan na Poljanski 14, v obratovalnem času: ponedeljek med 12h in 18h, ostale dni med 10h in 18h, sobota med 10h in 14h.

Spletna prodaja: www.robaraba.si

Kontakt: stararoba.novaraba@kraljiulice.org

NOČ UBIJE DAN

Mehke sence padejo
na umirjene strehe,
ki v tihem spokoju
požirajo dnevne
pregrehe.

In tam ptičica
sinička
ljubi svoje stene ...

Na skritem mestu
svojega kotička
umirja džanki svoje
vene.

Iz dimnikov se ne
kadi,
saj je poletje,
kot se zdi.

Ko luna
nad planet zleti,
večina zvezd
že mirno spi.
In nič se spet
ne zdi zaman,
ko gredo
stare misli stran
in mlada noč
ubije dan.

Ajva Art

PLES LISTA
SKORAJ TIHO
MIMO NAS
VETER ŠUMI.
V SVETLOBI ZELENE LUČI
SE SMEHLJA IN VELI:
»IGRAJ SE Z MANO!«
SKORAJ TIHO
MIMO NAS
VETER ŠUMI.
LIST DRHTI, ČUTI NARAVO.
ŽIVI ZATE IN NAŠE DNI,
BREZ SKRBI.
SKORAJ TIHO
MIMO NAS
VETER ŠUMI.
VETER ZASTANE, SE OMAJE.
TIHO LAGODNO ZASPI,
ŠE BDI.
SKORAJ TIHO
MIMO NAS
VETER ŠUMI.
SREDI NEVIHTE TEMNIH DNI.
NASMEH NA LISTU ŠE TLI.
IGRAJ SE Z MANO, HVALA TI.

JOŽE DROL

TOLIKO

SVET SE DELI IN IZGUBLJA.
VSI BI IMITIRALI PAVA V OGLEDALU.
MOJE, TVOJE, NAJINO DOŽIVETJE.
NE VEM, KDO BO KUPIL VESOLJNI POTOP.
SLAB FILM SE OBETA.
TISTI, KI RECIKLIRAJO, ME BOJO ITAK ZAŽGALI.

KARMISS

NEVID(E)NA LJUBLJANA S ŠTUDENTI ČLOVEKOSLOVJA

Ko sem naokoli pripovedovala, da imam turo s študenti antropologije, sem naletela na velike vprašujoče oči češ, kaj pa so to za eni študentje. Antropologija ali človekoslovje je sklop različnih humanističnih, znanstvenih ved in disciplin, ki jim je skupno ukvarjanje s človekom kot členom narave ter človekom kot družbenim bitjem. Moram priznati, da sem imela kar težave, kaj jim povedati, in kaj sploh je tisto, česar še ne vedo. Na koncu sem prišla do ugotovitve, da lahko govorim popolnoma sproščeno. Ker če me bo kdo razumel, me bo zagotovo človekoslovec. Žal sem tik pred vodenjem izvedela, da smo ostali brez vodiča, našega Tomislava Grudna. To me je pretreslo in skupaj smo mu namenili minuto molka. Zagotovo lahko trdim, da je eden izmed redkih, ki je živel tako, kot je sam želel, brez pretvarjanja. To ni tako enostavno, to je v bistvu večni rob. Zato zame ostaja heroj roba. Za to priložnost sem se oblekla malo lepše, kajti zanimalo me je, če si lahko predstavljajo, da je tako oblečen človek kljub temu brezdomec. Videz namreč zlahka vara tudi v tej smeri. Ko sem v preteklosti delala, sem po navadi skoraj ves prislužen denar dala za najemnino, zato sem bila oblečena pač nekoliko slabše. Zahvaljujoč donatorjem oblačil imam majico znamke Gucci, ki sem jo ponosno nosila pet let. Ko je razpadla, sem za spomin izrezala platinasti znak, ki zdaj krasi novonastalo verižico. No, na tokratnem obhodu smo se prepustili toku ulice in se ustavili v Rogu. Tam si je za nas nekaj časa vzel ustanovitelj glasbene skupine Laibach Dejan Knez, in nas povabil na dan odprtih vrat Roga, potem pa odhitel naprej. Ko se pogovarjamo o stanovanjskem problemu, z marsikom iz naše generacije pridemo do podobnih dognanj. Namreč nihče od nas ni mislil, da bo stanovanje takšen problem. Zato sem mladim udeležencem ture poudarila, da naj že zdaj začnejo misliti o svoji namestitvi, domu, bodočem naslovu in na to vezane možnosti. Bivati nekeje se zdi človeku tako samoumevno, da niti ne pomisli na to, da mogoče ne bo imel te možnosti. Predlagala sem jim torej, naj že zdaj vlagajo vloge za neprofitno stanovanje, kajti točke se zbirajo in lažje je, če stanovanje dobiš pri 30 kot pri 50, seveda če jih sploh doživiš. Meni in določenim posameznikom iz moje generacije je žal, da nam tega ni nihče svetoval, saj bi nam bila s tem olajšanja marsikatera bolečina. Že res, da smo šolani, a so nam kljub temu zadeve, kot so prijava bivališča ali možnost pridobitve

stanovanja, v bistvu tako tuji pojmi, da vsak ilegalec, ki prečka našo državo, ve o tem več kot naš mladi, perspektivni kader. Ta lahko kaj hitro ostari in postane, ne več zgolj perspektiven kader, ampak kader s socialno-stanovanjskim problemom, ki sam sebe išče po ulicah. Tako nam je situacijo opisala socialna delavka iz Stigme, in nam priznala, da na društvo kličejo starši in sprašujejo, kaj pomenijo določeni znaki, ki so jih opazili na otroku. Ko delavce na Stigmi zanima, koliko so ti otroci stari, dobijo odgovor, da 30, 35, celo 40 let. Starše je treba poučiti, da to niso več otroci, ampak odrasli ljudje, ki se lahko sami zglasijo na njihovem društvu! Med drugim smo tam izvedeli tudi, da morajo imeti po napotkih WHO (Svetovna zdravstvena organizacija) zaporniki enake možnosti dostopa do storitev, kot jih imamo ljudje na prostem, se pravi tudi dostop do čistega pribora za uživanje drog. Za to se poleg ostalega zavzema društvo Stigma. Naši človekoslovci so bili presenečeni nad pojmom pribora v zaporu, kajti uporaba drog je kazniva zunaj, v ustanovi, kjer se sedi zaradi kršitev zakonodaje, pa bi morala biti toliko bolj. »Vendar v zaporu drog ne manjka,« tako meni zaposlena na Stigmi, »manjka pa pribor in uporabljajo že čisto ukrivljene, tope injekcije.« Sama lahko dodam, da sem po razgovoru z določenimi, ki so določen čas presedeli za zapahi, izvedela, da je res tako. Dostop do drog je enak kot na svobodi, razlika je le ta, da je cena višja kot na prostosti, kvaliteta pa ponavadi boljša. Nekateri, ki prej sploh niso imeli težav z drogo, so po prihodu iz zapora postali navlečeni, če ne na droge, pa na določene tablete, ki so jih tam dobivali. Te tablete so na prostosti nedostopne na recept pri zdravniku splošne prakse. To so sicer zdravila ranga apaurin, sanval, dormicum in podobno. V zaporu itak nimaš drugega dela, kot da gruntaš. Kdor grunta, tudi pogrunta. Tako so za sanval pogruntali, kako se ga skuha in vbrizga in učinek je v veliki meri podoben heroinu. Zanimivo. Pokazali so mi tudi, kako narediš rizlo iz notranjega ovoja cigaret, kako sproduciraš alkohol iz sadja, kako oblikuješ določene predmete. Če crknejo trgovine ti ljudje definitivno ne bodo imeli težav, kako narediti določeno stvar, ki bi jo potrebovali. Ko smo se odpravljali naprej, se nam je približal njihov uporabnik, ki je pohvalil društvo Stigma in se pred nami zahvalil za pomoč pri pridobitvi državljanstva. Povedal je tudi, da pričakuje otroka. »Lepo,« sem rekla, »torej boš naslednjič, ko se vidiva, pred seboj že

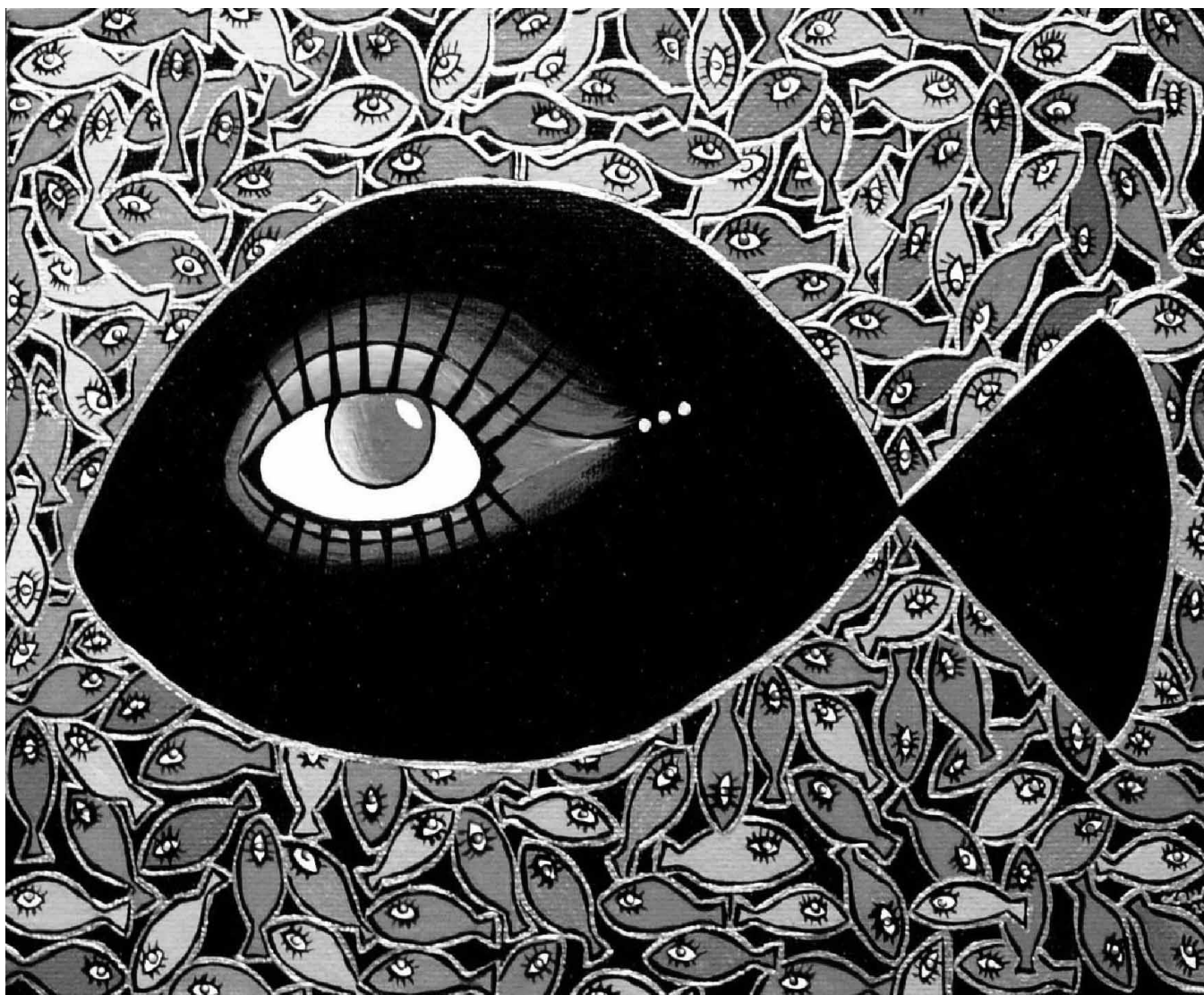
foto: Aleksander Petric

porival otroški voziček. Ne žene, da ne bo pomote.« In smo se nasmejali. Večina naše ture je potekala v humorjem, ker sem se odločila, da bom žalostne teme in bolečino ublažila s humorjem. Bistvo je enako, samo pristop je nekako olajšan. Človekoslovci, hvala za nasmehe zdravja in hvala za približevanje drugih kultur po svetu ter običajev, ki bi nam bili neznani, če jih ne bi vi opisovali. Skupna nam je tudi ugotovitev, da omenjena veda ogromno pripomore k spoznavanju nam drugačnih, neznanih, kar doprinese k spoznanju, kako različni smo si ljudje po svetu. Ravno tovrstno znanje pripomore k večji toleranci, sprejemanju drugih, prenosu starih znanj, širjenju naše zavesti. Ob upoštevanju tega nismo več tako enosmerni in stisnjeni v kalup. Kar je nam, v tej okolici, normalno, je v drugem okolju nesprejemljivo in obratno. Upam, da bo ta skromni prispevek prispeval k širjenju človekoslovja med nami, vpelje človekoslovja v šole in medije, da človek človeku ne bo tujec ali celo dojet kot nevarnost. Naj bo neznano izziv, pot v pozitivno smer.

Anastasia Om

LAURA LIČER

06
KRALJI
ULICE

Laura Ličer

ODZIVI GLEDALK IN GLEDALCEV NA SLIK LAURE LIČER

Ojoj. Strah pred kostmi v ribah. Spomni me na strah, ki je običajno trajal od enega do dva dni ob menjavi med pomladjo in poletjem. Slika se mi zdi strašna, hkrati pa jasnovidna. Spomni me na zamrznjene osliče v našem hladilniku, na to me najbolj spomni. Vidim svoje otroštvo (govori za sliko, ki je bila objavljena v junijski številki Kraljev ulice). Z vsemi živalmi v otroštvu. Včasih divjimi, včasih prijaznimi in mehkiimi. Vidim krave in pava. Imam občutek miru in brezčasnosti. Milka	Eno ribo vidim in mnogo rib, celo množico. Ena je posebna in me gleda. Gledava se iz oči v oči. Z drugimi pa ne. Zame je posebna, ker se gledava. Ja, s to ribo imam posebno navezo. Morda čutim ljubezensko, in ta ljubezen je lahko religiozna ali družinska, ker je riba tak simbol. Pri tej sliki (iz junijske številke KU) je moja prva asociacija Rdeča kapica, zaradi naivnosti slikanja. Sicer pa so to mladički od mucke in to ni volk, ki jih bo pojedel. Mamica in mladički in deklica, ki se je prišla igrat, zadaj pa je narava. Mama muca pa jih gleda. Naivnost, domačnost, otroškost, prijetni družinski občutki. Tomaž	Všeč mi je, ker so gor take lepe ribe. Imajo posebna očesa, lepo je narisano. Kot bi ena riba sama plavala in iz nje bi se izlilo sto rib. So prijateljice. Riba je postala ogromna in jih je izlegla še 1000, ki so odplavale v drugo morje. Na sliki (iz junijske številke KU) vidim, da rase trava in da je mnogo muc. Punca je prišla in vse so padle v košaro, samo ena je ostala zunaj. Nato jih je našla in še ona zlezla noter. Nato pa je bil čas in so zaspale v košari. Punca je lepa. Jaz bi se tudi igrala z njimi. Živa, 6 let
---	--	---

NOVOSTI NA PODROČJU OSEBNEGA DOPOLNILNEGA DELA

Za osebno dopolnilno delo se šteje, kadar posameznik sam opravlja dela pomoči v gospodinjstvu, njim podobna dela ali druga manjša dela, pod pogojem, da posebni predpisi ne določajo drugače in da so določena v podzakonskem aktu iz 16. člena Zakona o preprečevanju dela in zaposlovanja na črno (podroben seznam del, ločen na seznam A in seznam B, je dostopen kot priloga 1 Pravilnika o osebnem dopolnilnem delu na naslovu: <http://www.pisrs.si/Pis.web/pregledPredpisa?id=PRAV12251>). Novi seznam je prinesel razširjen in spremenjen nabor del, ki jih lahko opravljamo v tej obliki.

V kolikor posameznik želi opravljati osebno dopolnilno delo, mora le-to od 1. 1. 2015 prijaviti AJPEŠ-u preko spletnega portala s kvalificiranim digitalnim potrdilom. Če digitalnega potrdila nima, lahko prijavitev opravi osebno na upravni enoti, kjer zanj to opravijo prek portala AJPEŠ. Statusnih omejitev za to obliko dela ni, lahko ga prijavijo vsi, tudi zaposleni, upokojeanci, brezposelni, tujci ipd. Ob prijavitvi potrebuje naslednje podatke: ime in priimek, naslov, davčno številko, delo oziroma dela, ki jih bo opravljal, ter en kontaktni podatek (telefonsko številko ali naslov elektronske pošte). Prijavitelj in morebitne spremembe so za uporabnika brezplačne, seznam izvajalcev in podatki so javno objavljeni na spletnih straneh AJPEŠ.

Izteka se prehodno obdobje

S 30. 6. 2015 se je izteklo prehodno obdobje, ki je postavljeno za izvajalce osebnega dopolnilnega dela »po starem«. S 1. 7. 2015 tako tudi za te osebe veljata obvezna prijavitev in nakup vrednotnic, kot za vse, ki so se registrirali od 1. 1. 2015.

Tako posamezniki, ki imajo na dan 1. 1. 2015 prijavljeno osebno dopolnilno delo po starem sistemu, lahko to delo opravljajo pod pogoji in na način, veljaven na dan 31. 12. 2014, po novem sistemu pa morajo prijaviti osebno dopolnilno delo najkasneje do 30. 6. 2015. Tudi za te zavezanca pa za vsa izplačila dohodkov po 1. 1. 2015 velja, da jih morajo vključiti v mesečno napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz drugega pogodbenega razmerja (torej tudi dohodke, prejete od izplačevalcev, ki so plačniki davka), saj izplačevalec dohodka za osebno dopolnilno delo, ki je plačnik davka (npr. gostinec – pravna oseba, ki od izvajalca osebnega dopolnilnega dela kupi izdelke domače obrti), nima več obveznosti izračuna, odtegnitve in plačila davčnega odtegljaja.

Davki in prispevki

Od dohodkov z naslova osebnega dopolnilnega dela smo zavezani odvesti akontacijo dohodnine po stopnji 25 % od davčne osnove. V ta namen se vsak mesec, ko se izda račun, do 10. v naslednjem mesecu FURS-u poroča o teh prihodkih, nato pa nam FURS odmeri plačilo akontacije dohodnine. Če se v mesecu ne izda nobenega računa, potem mesečnega poročila ni treba pošiljati, obvezno pa se poroča FURS-u vsaj dvakrat letno, za vsako polletje eno skupno poročilo. Pri tem ne gre pozabiti, da se za prihodke z naslova osebnega dopolnilnega dela prizna 10 % normiranih stroškov ter da se od davčne osnove odšteje znesek plačanih vrednotnic, če gre za dela s seznama B. Kot za vse fizične osebe na splošno pa tudi tu velja, da lahko uveljavljamo tudi dejanske stroške prevoza in nočitve v povezavi z delom in si na ta način še dodatno znižamo davčno osnovo.

Ne pozabimo na še eno novost, vrednotnice. S 1. 1. 2015 dalje bo oseba, ki bo prijavila osebno dopolnilno delo, to delo lahko opravljala le na podlagi vrednotnice, ki se bo glasila na njeno ime in bo veljala za koledarski mesec in za stranko. Vrednotnico je mogoče pridobiti preko portala e-uprava ali osebno na upravni enoti.

S plačilom vrednotnice v znesku 9,00 EUR bodo za to osebo plačani prispevki za socialno varnost (pokojninsko in invalidsko zavarovanje ter obvezno zdravstveno zavarovanje). Vrednotnico naroči in plača naročnik dela, za dela s seznama A, oziroma izvajalec sam, če gre za dela s seznama B.

Omejitve

Za izdelke domače in umetne obrti je treba pridobiti pozitivno mnenje komisije OZS, da je izdelek domače in umetne obrvi, za kar boste odšteli ceno po njihovem ceniku (trenutno 53,41 EUR). Pogoj za opravljanje dopolnilnega dela je po novem, da prihodki v posameznem polletju koledarskega leta v seštevku ne bodo smeli presegati treh povprečnih mesečnih neto plač v RS v preteklem koledarskem letu (trenutno 2.974,32 EUR). Posameznik bo zato moral davčnemu uradu dostavljati podatke o doseženih prihodkih na mesečni in polletni ravni. Na letni ravni je ta omejitev 2x polletna, torej skupaj 5.948,64 EUR.

Jure Trbič, Zavod Up

07
KRALJI
ULICE

ZGODBA O ..., 24. DEL

Isti čas kot v Kanadi so bratje kapucini povabili Don Pierina, da bi odprl center v Kolumbiji.

Don Pierino ni bil nikakršen strahopetec, toda Kolumbija je bila narkokartelna bomba. Tam so umori nekaj vsakdanjega in bojda so razpisali celo nagrado na Don Pierinovo glavo. Le zakaj bi drezal v sršenje gnezdo, če se mu lahko izogneš? Zato je Kolumbija preprosto odpadla.

Po moji logiki se je Don Pierino bal predvsem za svoje hčere in sinove po srcu, ki bi bivali v centrih, in ne toliko za svojo glavo (kar je dokazal že na Siciliji). Toda Kolumbija ... Koliko bi jih preživelo, če bi z orožjem napadli center? Koliko centrov bi po takih napadih pogorelo? Ne, hvala.

Naj Escobar in njegova klika bijejo boj s svojimi politiki. Don Pierino je poznal ta boj že v Italiji. Danes ti ližejo rit, jutri pa dobiš nož v hrbet. Sicer pa, Južna Amerika ni le Kolumbija, mar ne?! Dovolj je držav,

ki so gostoljubnejše in dosti manj nevarne. Kolumbija, vaya con dios.

Taubi

Tjaša Žurga Zabkar

PADANJE, 4. DEL

08
KRALJI
ULICE

»Sadeži, ki jih je želela tvoja duša, so izginili, ves sijaj in ves blesk je odpadel od tebe in nikoli več ga ne bodo našli« (Raz 18,14). Zgodilo se je nekega zimskega dne, ko sva se z mojo grajsko damo odločila pridružiti prijateljema na krajšem oddihu v zasneženi kolibi sredi gostega gozda. V manjšem slovenskem kraju, idilični vasici na deželi, sredi geografskega središča naše vrle dežele, smo si tako omislili vikend paket. Bilo je še v tistih časih, ko bi mi moral kdo z metlo vteptati kanček pameti v glavo, bilo je še v tistih časih, ko sem siromak svoje bližnje žalostil in jih s svojimi podvigi spravljaval ob pamet. Tako sva s prijateljem, katerega ime je enako znanemu dalmatinskemu pevcu, vpregla jekleni voz in svoji deklini odpeljala na romantični potep. Ko se je sonce začelo nagibati za hribe, smo že bili v toplem zavetju naše hiške. Dobro smo vedeli, kaj bo prinesla noč. S seboj smo imeli lažne sanje, šepetanje dobro znanega blaga je prodorno bilo iz naših žepov in neizrečene besede so grmele jasno in glasno. Nocoj bomo lovili zmaja, nocoj nas bo ugriznil v vrat in raztrgane izpljunil v ognju, kajti poleg živeža za tri dni smo prinesli tudi jalove sadove droge. Bili smo precej mladi, komaj smo stopili v polnoletnost, in raziskovanje vseh čudes življenja smo kasneje drago plačali. Tistega tragičnega večera smo si torej dobesedno zavihali rokave. Tudi priprava zvarka je potekala skoraj ritualno. Zanetili smo ogenj in sveča je hitro segrela hudobca, ki je smehljuje plaval v žlici. Kako nespametno neustrašni smo bili, nihče ni niti trenil, ko smo se podali v sence, nikogar ni niti najmanj skrbelo spoprijeti se z zlodejem, ki brez milosti kosi radovedne duše. Kot vedno sem bil tudi tokrat gentleman in sem dal prednost svoji puncici. Kakšna ironija!? V skladu z bontonom sem ji prepustil prvi šus. Še danes me boli, ko se spomnim na to noč. Po njenih žilah je stekel heroin, prebijanje temne tekočine skozi kri in vročinski val, ki temu sledi, sem zlahka vizualiziral. Toda njene oči so se nevarno zavrtele in njeno telo je počasi začelo omahovati. Niti pospraviti nisem uspel, že se je začel smrtni ples predoziranja. Padajoča me je spravila v smrtni strah. Onemeli smo za le trenutek, nato pa se hitro podali v akcijo. Izkušenj s takimi rečmi nismo imeli, tisto, kar se nam je zdelo prav, smo počeli sproti. Prijatelj je takoj zavrtel telefon in poskusil priklicati rešilca. Trajalo je celo večnost, vsaj zdelo se je tako, čakanje pa nas je spravljalo ob pamet. Medtem je njen sicer lep obraz postal modro-vijoličast, iz polnih plavih ustnic ji je tekla pena in dihanje je bilo plitko, komaj slišno. »Dober večer, prijateljica je predozirala s heroinom,« zaslišim paničnega prijatelja. Glas na drugi strani je vrtal vanj celo večnost. Po detajlno podani zgodbi nas je zanimalo, koliko časa bo trajalo, preden pride rešilec. Odgovor nas je popolnoma strl. Za to bi potrebovali celih petinštirideset minut. Ko nas je dežurni spraševal po naslovu, smo se le spogledali in prekinili vezo. Morate razumeti, da bi v tem času dekle zagotovo umrlo, zato smo se odločili sami storiti, kar je bilo v naši moči. Nikoli ne odklonite profesionalne pomoči, danes bi v tem primeru zagotovo ravnal drugače. Med telefonskim klicem je prijateljica pripravila domače zdravilo. Skuhala je sol in vodo, ki smo jo nezavestni večkrat vbrizgali. V našem primeru jo zvarek ni spravil k zavesti, zato ne vem, koliko ta urbana legenda v resnici pomaga. Še vedno je negibno ležala, stanje se ji je iz sekunde v sekundo slabšalo. Tisoč misli se je podilo v moji glavi; kako naj pogledam njenim staršem v oči, si sploh želim živeti brez nje ... Nikoli kasneje stanje padlih ni bilo tako zelo resno. Dihanje se je popolnoma ustavilo, v popolni tišini smo poslušali bitje njenega srca, vendar ga nismo zaznali. Videti je bila kakor mrlič, prestopila je reko Stiks. Podvical sem se in ji začel dajati umetno dihanje. Da bi iz

Tjaša Žurga Žabkar

nje iztisnili peklenščka, ji je prijatelj masiral srce, medtem ko sem ji jaz polnil pljuča s prepotrebim kisikom. V paničnem ritmu sva se v nedogled izmenjavala, vendar sprva ni bilo nikakršnega izboljšanja. Smrt je bilo čutiti na njenih ustnicah, po mojih pa je plesal boter strah. Njeno telo se ni odzivalo. Prijateljica je medtem na njen obraz zlivala polna vedra mrzle vode. Čas se je ustavil. Še nikoli v življenju nisem okusil take groze. Nadaljevali smo z oživljanjem. Po dvajsetih minutah se je začela odzivati. Sprva le minimalno, vendar je bilo olajšanje ob tem nepopisno. Največ smrti zaradi predoziranja s heroinom se zgodi zaradi zadušitve. Telo omrtvi, mišičevje preneha delovati in pljuča se izklopijo. Bi kdo dihal zame, če bi bilo potrebno? Ne vem in v tistem trenutku je bilo to zadnje, na kar bi pomislil. Boj je trajal celih petinštirideset minut, šele potem se je počasi začela zavedati okolice. Dvignili smo jo na noge in jo silili hoditi. Pomembno je bilo, da kri čimprej začne krožiti. Čeprav premočeno, sem jo sredi zime odpeljal ven. Če sem iskren, še vedno ni bila povsem pri sebi. Brez pomoči ni mogla hoditi. V strahu, da se zopet ne zgrudi, sem jo na vsak način hotel obdržati pri zavesti. »Naštev pet barv,« sem vztrajal med sprehodom. »Rdeča, modra ..., rdeča,« je bilo vse, kar je zmogla izustiti. Tudi z vrstami dreves se ni bolje obneslo. Toda po treh urah hoje in vzpodbujanja se je začela zares vračati v svet živih. Psihični napor tistega zimskega večera, ki naj bi bil romantičen in nepozaben, je bil ogromen. Neizmeren strah mi je odprl duri svojega doma in me povabil vanj. Ni me zapustil še celo noč, medtem ko sem bedel nad njo in poslušal, če diha. V življenju vam res ni treba tega. Padanje ubija. In mnogi padli nikoli več ne vstanejo – še danes jim vidim obraz. Spomnim se seveda tudi padajočih, ki vstajajo. Spomnim se plesa senc za zaprtimi vrati, spomnim se tenkega nasmeha bojne sekire. In potem je bilo ...

TATU ZGODBA

Tatu sem si dal narediti, da obeležim enkratni dogodek, in sicer rojstvo hčerke. Zato verjetno ni presenetljivo, da so na njem njeno ime, datum in letnica rojstva (30. 4. 2014). Tatuje imam rad, v prihodnosti planiram vsaj še enega ali dva.

Aleš V.

foto: MG

ČEMU?

KO NAENKRAT ZAČUTIŠ TISTO ŠČEMENJE V DROBOVJU,
KO NAENKRAT ČUTIŠ SREČO V SRCU,
KO TI NAENKRAT NI NIČ VEČ JASNO
IN SE TI OD VSEGA LEPEGA MEŠA
IN TAKRAT OD VSEGA TEGA POZABIŠ
KAM, ZAKAJ, KAKO, ČEMU.

TAKRAT VERJEMI,
TO NI DRUGEGA KOT LJUBEZEN,
TO JE TISTO, KAR JE BILO
ŽE DAVNO POZABLJENO IN ZAVRŽENO.

TO JE TISTO, KAR SI
POZABIL ZNOVA POISKATI.
TO JE TISTO, KAR TE JE ČAKALO IN SE NIKDAR IN NIKAKOR
NI HOTELO PREDATI.

TO JE TISTO,
KAR JE BILO VEDNO LE TVOJE,
OD NIKOGAR DRUGEGA;
LE BAL SI SI JO VZETI.
BODI SREČEN, DA TE LJUBEZEN
NIKOLI NI POZABILA NITI IZDALA.
KER LJUBEZEN JE VEČNA.

TAUBI

09
KRALJI
ULICE

KDOR GA PIJE PREVEČ SAMOZAVESTNO, LAHKO PADE V NEZAVEST!

GREGOR B. HANN

TRIJE DOGODKI V KNJIŽNICI BEŽIGRAD

V juniju 2015 so se v Knjižnici Bežigrad odvili trije javni dogodki na temo slišanja glasov. Lahko jih razumemo kot prve javne dogodke, ki so se v javnem prostoru v Sloveniji posvečali fenomenu slišanja glasov iz nepsihiatриčne perspektive.

Na prvem srečanju smo si pogledali danski film *Mettejini* glasovi, ki govori o Mette, slišalki glasov s 15-letno izkušnjo psihiatrične obravnave. V filmu je opazno njeno dolgotrajno iskanje drugačnih pristopov k obravnavi glasov, ki jih sliši, pri čemer izpostavi prav pristope, ki se za razliko od večine psihiatričnih obravnav (in tudi njene psihiatrične izkušnje) z glasovi ukvarjajo, jih razumejo v kontekstu njenega življenja in jih kot takšnim dajo smisel, priznajo resnični obstoj. Debata po filmu je bila zelo živa, kaj hitro pa se je začela osredotočati na naravo psihiatrične obravnave. Na delavnici smo se strinjali, da je to tema, ki vsekakor potrebuje diskusijo, vendar smo poskušali o glasovih govoriti tudi brez sklicevanja na psihiatrijo, torej kot o izkušnji, ki jo ima lahko marsikdo in ni vezana na »bolezensko« stanje.

Kakšni so glasovi, ki jih slišimo? Kdo so? Kaj nam govorijo? Kako si pri tem pomagamo? Na ta in podobna vprašanja smo skušali odgovarjati na drugem dogodku, ko smo nadaljevali s pogovorom o izkušnjah slišanja glasov. Mislim, da smo uspeli ustvariti vzdušje, kot si ga lahko želimo v samopomočni skupini, ki jo načrtujemo jeseni. Spontano je steklo tudi kar nekaj praktičnih nasvetov, kako si pomagati ob slišanju

neprijetnih glasov, zato razumem drugi dogodek kot izvrsten nastavek za jesenski začetek skupine.

Prav z mislijo na omenjeno skupino za samopomoč smo nadaljevali tretje srečanje, kjer smo razmišljali o tem, na kakšen način bi lahko slednja delovala. Strinjali smo se, da je smisel skupine ustvarjanje varnih in zaupnih prostorov, kjer se odpre polje za deljenje izkušenj slišanja glasov. S pripovedovanjem o glasovih ter z vzpostavljanjem odnosa z njimi lahko začnemo razvijati lastno aktivno vlogo pri življenju z glasovi.

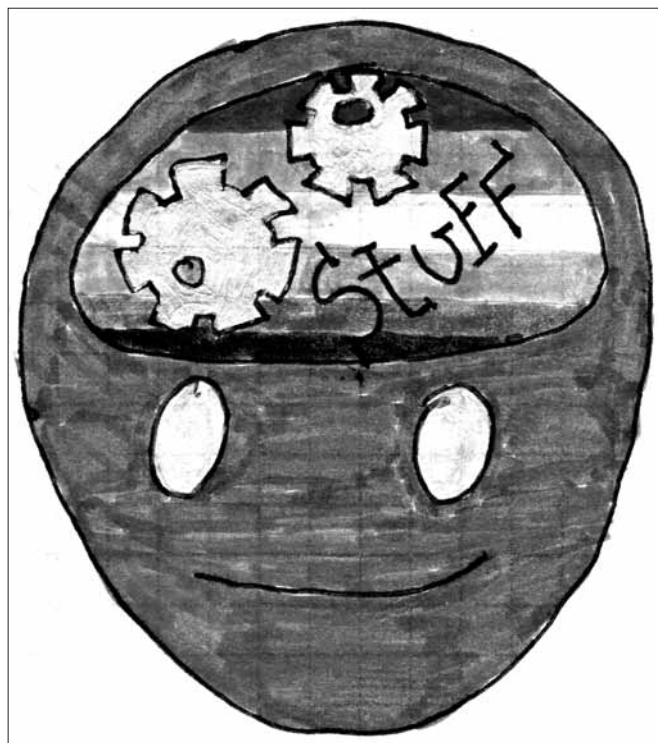
Potrjevati in sprejemati izkušnje slišanja glasov se zdi, za razliko od označevanja te izkušnje kot bolezenske, zanimiva smer spoprijemanja z glasovi. Kot se je pokazalo na omenjenih delavnicah, je to hkrati zaželeno in potrebno za tiste, ki slišijo glasove, zato skupina, ki se je oblikovala tekom treh dogodkov, že snuje prvo samopomočno skupino za ljudi z izkušnjo slišanja glasov. Začela naj bi se jeseni in njeno članstvo nikakor še ni določeno ali zaprto. Zato vsem, ki bi vas zanimala vključitev v tako skupino, predlagamo, da nam pišete na slisanjeglasov@gmail.com ali na poštni naslov Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana. Lahko vam pošljemo več informacij, odgovorimo na kako vprašanje ali pa vas obvestimo o začetku dela te skupine, če boste izrazili tako željo.

Juš Škraban

MOJI GLASOVI

Včasih, če se naprezam, slišim glasove domačih. Od mame in vseh sorodnikov. Vendar poskušam to z dobro voljo, z dobrimi mislimi, knjigami, reklamami in oddajami premagati. Tudi tablete je treba jesti, vendar ne preveč. Rada imam vse ljudi na svetu in ne znam se še dobro postaviti zase, včasih pa se še preveč. Rada imam Kralje ulice, čeprav pijanca ali narkomana ne bi imela v družini. Razumem in spoštujem pa jih. Raje imam kadilca, čeprav je težak in je patološki lažnivec ter kofeinski odvisnik. Tudi on bo enkrat uspel. Včasih mi pridejo misli »prasica in tatica«. Ali »nisi me vreden«. Bela barva je nedolžnost. To so pa zdravniki. Nosijo bele halje. Torej v bolnici je bog in najprej si moraš sam pomagati, šele potem lahko ti pomagaš drugim. Jaz čakam princa, da me bo obudil iz sanj. Vendar ga že imam. To je moj fant. Jaz sem grofica svoje sobe, nisem pa velik človek. Včasih imam glasove: »Čestitamo, Rahela, vsi ti ploskamo, saj si naša. Si zmešana. A si že spet f..ala?« Jaz pa vem, da sem čisto normalna, le paniko imam pred zaprtimi prostori. Včasih imam glasove: »Heil Hitler, heil Mussolini.« Ampak ne vem več tega vica, ki ga ve moj 88-letni sosed, ki je kot dedek. Ampak je bil komunist, preživel je veliko in je že od začetka bil med najboljšimi pevci. Vse naj gre v franže. Volja je enaka domišljiji. Domišljija prevlada voljo in glej, glej, vse mi dol visi, tako kot Robert Prebil.

Rahela

Kristjan

ZGODOVINA BREZDOMSTVA, 6. DEL - NASTANEK IN RAZVOJ NASELIJ

To, da danes živimo v varnih domovih, da smo povezani v socialne skupnosti in zaščiteni s strani zakona, da uživamo v različni hrani, vzgojeni na kmetijah, da uživamo prosti čas za različne aktivnosti ..., vse to je neposreden rezultat neolitske revolucije, ki jo je omogočil predvsem razvoj agrokulture. Kot smo že ugotovili, je pred približno 12.000 leti konec zadnje ledene dobe našim prednikom omogočil nadaljnji razvoj. Z razmahom rastlinske in živalske favne se lovsko-nabiralska skupnost razdeli na dva dela. Nekateri se še vedno držijo starih nomadskih navad in sledijo selitvenim vzorcem živali. Drugi pa otoplitev izkoristijo tako, da po plodnih tleh trosijo zrna divjih žitaric in si sami skušajo zagotoviti za preživetje prepotrebne kalorije. Mislim da brezdomstva v takratnih plemenskih skupnostih še niso poznali, morda bi lahko špekuliral in predvideval, da ga je zaradi kršenja družbeno-socialnih pravil kdo sicer zagotovo izkusil. Izgnanstvo je recimo dober primer. Toda, vrnimo se nazaj k najpomembnejši revoluciji. Kmetijstvo je torej prvi člen v tehnoloških in socialnih spremembah, je temeljni kamen civilizacije. Seveda se prakmetje niso čez noč prelevili v jedije. Poleg sajenja žitaric so še vedno lovili živali in nabirali različne korenine in plodove. Ščasoma se tehnika sajenja močno izboljša in naši predniki se lahko vse bolj naslanjajo na lasten pridelek. Naučijo se, kje, kaj in kako saditi. Svoje pridelke začnejo v sušnih mesecih zalivati, obenem se razvije tudi živinoreja in jasen rezultat so stalna naselja. Zagotovo je bil to čas z najnižjo stopnjo brezdomstva v vsej zgodovini človeštva. Brez stanovanjskih skrbi prakmetovalci z načinom sajenja nehote povzročijo tudi genetske spremembe pri žitaricah, proces mutacije se močno pospeši. Razvoj se bliskovito nadaljuje. Izboljšanje tehnik sajenja in boljše semena opazno povečata kvantiteto in kakovost pridelka, posledično jim to omogoči s hrano podpreti maso ljudi, ki so konec koncev potrebni za obdelovanje vse večjih polj. Prvič v človeški zgodovini ljudje pridelajo višek hrane in so zmožni hraniti tudi ljudi, ki niso ne kmetovalci ne lovci. Naslednji logični korak sta trgovina in obrtništvo. Populacija potrebuje orodje, orožje, že preproste košare so zelo iskane. Če ste mi sledili do sem, nadaljnega razvoja dogodkov ni težko predvideti. Na različnih koncih sveta se istočasno začne razvijati civilizacija, človek začne obvladovati svoje okolje, nastanejo mesta. Eno izmed najstarejših je svetopisemski Jeriho. V Jerihu sprva zidajo okrogle hiše, vsaka izmed njih je opremljena tudi z mlinskim kamnom. Nekateri znanstveniki namigujejo, da so takratni prebivalci poznali proces fermentiranja piva. Ker so iz žitaric pekli kruh, je to povsem mogoče. Osupljivo je, da so njegovi prebivalci že pred 10.000 leti okoli mesta sezidali 4–5 m visoko kamnito obzidje. Svojega bogastva so se neolitski kmetje torej dobro zavedali. Brezdomcev v teh prasocialističnih časih še vedno ne vidim, toda z lastninjenjem zemlje in razvojem

družbenih razredov se bo tudi to spremenilo. Potreba po gradnji rodi gradbene inženirje, razvije se organizirana religija in seveda tudi najvišja družbena elita. Hitra urbanizacija področja zahteva vse večji izkoristek prostora. V prihodnje zidajo kvadratne hiše, ki slonijo ena ob drugi. Nemogoče je zaobiti razvoj privatnega lastništva, ki posledično implementira sistem arbitraže, zakonov in zakonodajnega telesa. Dober primer zasebnega lastništva izhaja iz pogrebne kulture. »Tu ležijo naši predniki, to je naša zemlja.« Ustavimo se še pri tedanji družbeni ureditvi, ki naj bi bila hierarhična oz. patriarhalna. O tej najstarejši znani družbeni ureditvi nimam veliko novega za povedati. Raje bi vam ponudil vpogled v razmišljanja Bernharda Brosiusa, ki se nanašajo na arheološke najdbe, datirane med 7000 in 4000 pr. n. š. in govorijo o družbeni ureditvi neolitskih ljudi na tleh današnje Anatolije in Balkana ter nam omogočajo rekonstrukcijo njihovega načina življenja. Medtem ko arheološke najdbe, datirane med 8000 in 7300 pr. n. š., jasno namigujejo na zgoraj omenjeno družbeno ureditev, nam dokazi po letu 7000 pr.n.š. kažejo popolnoma drugačno sliko. Struktura družbe se spremeni, pride do socialne revolucije proti izkoriščevalskim strujam, ki traja celih 3.000 let. Z arheološkimi dokazi podprt primer je recimo Catalhoyuk (10.000 prebivalcev), kjer naj ne bi poznali družbenih razredov, vojn, izkoriščanja, diskriminacije do žensk ... Naj povem, da arheologi, ki raziskujejo Catalhoyuk, niso socialisti, temveč so na podlagi trdnih dokazov prišli do zaključka, da je tam po letu 7000 pr.n.š. živel egalitarna družba z manjšimi razlikami v »činih«. Arheologinja Naomi Hamilton nam razloži, da razlike v »činih«, kot so denimo spoštovanje do starejših, ali takšnih z večjim družbenim vplivom, ki bazirajo na znanju in izkušnjah, ne pomenijo nujno tudi neenakosti v družbi. Poglejmo si nekaj primerov. Nikjer ni videti palač, templjev, niti ne pompoznih hiš. Po drugi strani pa ni videti niti podrtij. Hiše so zanimivih oblik in vse v osnovi zasnovane po enakem kalupu. Vsak prebivalec je imel na razpolago okoli 12 m² (otroci 6 m²), s povečanjem števila družinskih članov je rasla tudi hiša. Socialne potrebe prebivalstva so bile osnova za njihovo produktivnost. Pogrebna kultura (najdbe v grobovih) jasno kaže, da med njimi ni bilo razlik, ne samo med revnimi in bogatimi, razlik niso poznali niti med moškimi in ženskami – produkcijo in reprodukcijo so enačili. Dokazi zaenkrat niso producirali še niti enega okostnjaka z znaki medsebojnega nasilja. Tistim, ki mislite, da podpihujem socializem, nimam reči nič drugega razen tega, da se moramo nad sedanjo vrsto kapitalizma tipa »sezona odprtega lova« dobro zamisliti, kajti večina svetovnega prebivalstva zaradi njegove nepravilnosti trpi. Več naslednjič.

Jean Nikolić

011
KRALJI
ULICE

ZAKAJ JE TREBA VARČEVATI?

ZATO, DA BOMO DANES POCENI PRODANA PODJETJA JUTRI LAHKO DRAGO KUPILI.

NEKAJ

cestnih

LOPOVI

Lopovi smo vsi.

Poznamo majhne, malo večje in velike lopove.

Majhne so zatrli že v kali. Dobili so jih s prstom v mamini marmeladi. Oče mu je dal klofuto, mati pa mu je razložila, zakaj je bil tepen. Ponavadi tak otrok ni več kradel. Mene je mati učila, da ne smem vzeti nobene stvari, ki ni moja.

Mislim, da so lopovi bolj pomembni kot policaji. Če ne bi bilo lopovov, tudi policajev ne bi bilo treba. Podobno je z zdravniki. Če ne bi bilo pacientov, tudi zdravnikov ne bi rabili.

Malo večji lopovi kradejo avtomobile, goljufajo pri davkih in nategujejo delavce.

Veliki lopovi pa morijo, kradajo milijone in vrtijo kolo zgodovine v prepad.

Kavica

ZAKAJ ŽE?

V zadnjih mesecih sem napisal za KU že nekaj osmrtnic. Padamo kot dež. Zakaj že? Ta hudičeva Matilda nima pojma, kako stoji vrsta. Vendar jo pozna kdo drug? Dejmo se jahat! Kaj če bi ... ali pa se ne bi ... Saj zaenkrat, dokler to pišem, imam še čas – še sem živ.

Ampak, vrnimo se k uvodu. 19 let sem bil politoksikoman, 15 let sem živel dobesedno na cesti in danes nimam nobene bolezni. Nimam hepatitisa. Moja pljuča so kot tista od otroka, čeprav ne štejem več, koliko tobaka pokadim na dan. Zakaj? Zakaj me oni zgoraj noče in še manj tisti spodaj?

Sem se jima zameril? Zakaj že? Če bi šel gor, bi jedel mano in ves čas pel slavo. Če pa bi šel dol, kjer je ogenj, bi pekel odojke in ga sral do onemoglosti. Tako pa sem zataknjen v vicah: blódim po pločnikih, brez hrane, pijače in večkrat tudi brez tobaka, ne zavedajoč se, kam me nosijo koraki. Saj res, imam življenje, a ne vem, kaj naj z njim. Ga kdo kupi? Marko, Brane, Zdene, Tomi – kdo ste vi? Na KU ste bili legende. Zdaj vas več ni. Jaz pa, ki sem si želel, da bi vas prehitel ... Kaj sem jaz? Le kamenček v kamnolomu? Le drobec mivke v peskovniku? Le pes, ki laja v luno in ga karavana ne jebe pet postoj. Kdo sem jaz, ki se mu smejite z velikih dokončnih travnikov? Vem, da vam je zelo v redu, saj ste brez problemov vseh nas, ki še vedno tlačimo pločnike tega čudnega planeta.

Oglasi ... tako pravijo na TV. Reklama za to in to in to ...

Kaj pa moje življenje? Kdo bo naredil reklamo za moje življenje? Kdo bo naredil jumbo plakat z mojim frisom? Žal nisem velecejenjeni tajkun. Sem le klošar, pa vseeno. Kje je reklama za nas brezdomce? Vem, da se boste zdaj vprašali: Zakaj že? Preprosto zato, ker nas pobira.

Najbolj noro, da vsakič ko pridem na KU, opazujem ljudi in se v sebi sprašujem, kdo bo naslednji. Kdaj bo šel? Zakaj bo šel? Kdaj za boga ali hudiča bom na vrsti jaz, da mi potem ne bo več treba pisati osmrtnic? In ne bo mi treba več razmišljati o vseh teh, ki so odpotovali brez kovčka.

Taubi

POLICIJA

Policija, policaji in policajke.

Ali jih ima kdo rad?

Ja vsi, ki rabimo njihovo pomoč, vsi, ki potrebujemo nek red in varnost.

Ko sem to rekel taksistu, se ni strinjal. Razložil mi je, da je policija podaljšana roka države in mafije.

Razmišljal sem, razmišljam in tuhtam. Mogoče pa je imel taksist prav? Groza. To ni za otroke! Ni človeka, ki ni nikoli naredil prekrška. Bučo pravi, da jih ne mara, pa Janez jih tudi ne mara, pa Grega, pa Lojze, pa Irena, pa Mojca.

Osebnostno mislim, da je boljše, da so, kot

da jih ne bi bilo. V današnjih časih ima vsak neko svojo firmo ilegal, da preživi, razen tistih, ki so nakradli za 3 generacije naprej.

In zdaj k stvari. Spet sem izgubil denarnico. Zahvaljujem se človeku, ki je denarnico našel in jo nesel na policijo, zahvaljujem se policaju, ki me je z mojo denarnico iskal na domu, in najlepša hvala modelu, ki mi je na Trdinovi izgubljeno denarnico vrnil.

Sem veren, zato verjamem v odpusčanje in ljubezen. Ampak tega si ne morejo privoščiti niti v banki niti na policiji – škoda.

Kavica

NEKOČ

Bilo je nekoč, na najdaljšo noč.

Zunaj mraz, sama jaz na cesti stojim in v roki držim le časopis in vas prosim za drobiž.

Neda Tuma

MILKY WAY, 5. DEL

Sej, na koncertih sem bil tolk adijo, da me na mešalki sploh niso dvignli, k sm fušu 100 na uro. Spoznal sem tudi Katjo, ki je tut prišla iz komune in jo doma niso hotli vzeti, pa je parkrat vletela po dope, pol smji pa reku, da lahko pride k men na Rimsko živeti. Mama se je takrat že odselila in začela svoje življenje. Zdej, ko to pišem, imam fling, da je bla naša Rimska cesta takrat res leglo takratne narkoscene. Pa naj kdo reče, če ni res. Pa se bom zdej za moment tle ustavil, da pojasnim par stvari. Ko pišem to mojo zgodbo, ugotavljam, da se nikakor ne morem spomniti letnic, datumov in marsikaterih dogodkov, pa če še tako napenjam možgane ob čikcu ... Ampak gremo dalje, mogoče bom pa kaj še ekstra dodal za nazaj, ko bom kakšen flashback dobil. Se pravi Katja. Rimska, sex, drugs & rock'n'roll. S Sausagesi smo špilal na veliko, jebiga,

treba je bilo promovirat plato. Bil sem deležen avtorskih pravic, ki smo si jih razdelili pošteno, vsak od naš štirih, Buco, Čule, Gaspardi in jaz, smo nekaj naredili, če ne rifa za komad, pa kej pr tekstih, aranžmaju. Verjetno sem bil skor vsak tretji špil tolk dead, že preden smo prišli na prizorišče. Pred Katjo si pa omembo zasluži še Urška, s katero je Goran B. šmiral in varal svojo punco Katjo. V glavnem, eno poletje me je prosil, če bi mu naredu uslugo in bi kao glumil tipa od Urške na morju, da bi on lahko neovirano izvajal svoje nočne avanturce. In res, jaz privolim v igro.

M. P.

IDEJA

Imam v roki svinčnik in zvezek, skiciram idejo za pesem.
Med Zemljo palčkov
veter bdi v morju svetlobe,
žitna polja nenehno utripajo.

Cričkov težki spev,
od žeje in lakote nepotešen,
jutro začetkov in koncev
pustim na kuhinjski mizi,
poldne je že, nikjer ničesar.

Kričanje otroka v meni,
ujeto med črkami,
sledim svoji usodi,
med ničlo in enko,
podpisom neupogljive volje.

Trideset let sem oddaljen
od rojstnega kraja.
Trepetajoča kakor veter,
pusta duša, jutranji somrak,
napiše presenečenje na lice.

Poslušam pljusk vode,
ki buta ob kamnito obalo,
jahalec na zlatem valu odnaša čas.
Kako hiti jahalec! Kam hitiš, jahalec?
Nikoli se ne ve! Ne ve se nikoli ...

Zdravko Kokanović

ANEKDOTE IZ PRODAJE

NE RABIM

Prodajal sem časopise, spomnim se, da je bilo res zgodaj zjutraj, in stranka, ki je ravno šla mimo, me je zavrnila rekoč, da časopisa ne bo vzela, ker ga ne rabi. Na to sem hitro odvrnil: »Saj ga tudi jaz ne, zato ga pa prodajam!«

Polde

SLABA VOLJA?

Ko sem prodajal Kralje ulice na svoji lokaciji pred trgovino na Slomškovi, sem doživel precej nepričakovan in obenem skrajno neprijeten dogodek. Neka gospa je namreč prišla iz trgovine, ponudil sem ji časopis, ona pa ni nič odgovorila, ampak je nadaljevala svojo pot. Nenadoma pa se je kot strela z jasnega obrnila in iz razdalje 20 metrov vame zalučala jogurt. Še sreča, da ni dobro ciljala in se je razletel pred mojim nogami (in ne na meni). Še vedno si ne znam razložiti njenega dejanja, ker ji nisem hotel nič slabega.

Davor

LEPA GESTA

Med prodajo časopisa stopi k meni gospa, me lepo pozdravi in mi izroči vrečko »presenečenje« pa še dva evra za časopis. V vrečki so bili sendvič, voda ter napolitanke. Ni ji bilo všeč, ker sem stala na pločniku pred Mercatorjem. Omenila je, da so tisti pijančki, ki žicajo, lahko tam. Narobe svet. Vljudno sem se ji zahvalila in odšla prodajat naprej v mesto, kot sem imela splanirano.

Tanč

KOSEŠKI BAJER

Bil je prvi pomladni teden, še vedno pa moje delovno mesto tržnica Koseze. Saj ne, da bi mi bilo dolgčas, ampak malce sem pa bil nezadovoljen z izkupičkom, v eni uri sem zaslužil le 5 €. Po treh urah sem se odločil, da si v trgovini kupim mrzlo pivo in grem na Koseški bajer. Da pa nisem šel čisto sam, sem s sabo povabil prijatelja, Koseščana Dolfa. Bilo je lepo, sončno vreme, pila sva pivo in nagovarjala lepa dekleta, ko zaslišiva glasen otroški jok. Pri igri z žogo je enemu izmed treh otrok žoga padla v bajer in njihov oče jih je zaman tolažil, da jo bo veter pripihal do obale. Nato pa je Dolfe brez pomisleka odložil očala, slekel majico in skočil v vodo. Ko je z žogo priplaval do pomola, mu je oče nesrečnega otroka pomagal na kopno in mu v zahvalo v dlan stisnil 20 €. Ker je bil sončen dan, se je prijatelj hitro posušil, do konca sva spila pivo in se napotila v gostišče Avšič na kraško pico. Nauk zgodbe pa je: pomagaj ljudem, kadar pomoč resnično potrebujejo.

Gorazdinjo

DEŽ

Kljub deževnemu vremenu sem se namenil na svoje prodajno mesto, nekaj je pač treba zaslužiti za vsakodnevne potrebe. V tako nenaklonjenih vremenskih razmerah prodaja nikakor ni stekla. Ljudje so v dežju po večini nerazpoloženi, nikomur se ne ljubi seči po denarnico, saj so prezaposleni že z dežniki in umikanjem pred avtomobili, ki te na luknjastih ljubljanskih cestah, če nisi pazljiv, do добра zalijejo. Naposled sem se domislil načina, ki bo morda vzbudil potencialne kupce. Nagovarjati sem jih začel, naj pokupijo časopis, še preden voda odplakne vse črke.

Polde

Dogodki:

POHODNIŠTVO - IZLET NA RAŠICO

V četrtek, 11. 6. 2015, smo na Kraljih organizirali pohod na Rašico. Dan prej smo v Mercatorju nabavili sendviče za vse, ki so se prijavili. Prijavilo se nas je sicer 11, od tega se je pohoda dejansko udeležilo le 6 oseb. Nabavili smo 25 sendvičev (za vsakega po dva in še dodatno za vegetarijance), zbrali pa smo se zjutraj ob 8. uri. Pred odhodom smo preverili, kje poteka pot in katera bi bila najprimernejša za naše zmožnosti. To je trajalo približno pol ure, saj se nismo mogli zmeniti, kje se dobimo ter kako pa kje bomo vse skupaj izpeljali. Predsednik društva Bojan je ob tem pripomnil: »Vi se pa pripravljate tako, kot da bi šli na Himalajo.« To nas je nekako streznilo in po tehtnem premisleku smo se odpravili na mestni avtobus in se

odpeljali do Gameljna. Preden smo se začeli vzpenjati, smo kupili še pijačo. To sta uredila Goran in Nika, ki sta sodelovala na pohodu kot vodji. Izlet se mi je zdel zelo zanimiv, ker smo se veliko pogovarjali in hecali. Na vrhu smo se posedli po klopcah, si postregli z malico in se pred povratkom odpočili, da si povrnemo nekaj moči. Srečali smo zelo prijetnega psa Ziggyja, ki je bil čisto domač in se je dal pobožati, mi pa smo ga v znak spoštovanja do živali malo pocrkjali s priboljški. Nekateri smo si ogledali Ljubljano s stolpa, ki stoji na vrhu hriba. Ob povratku v dolino smo malce izgubili orientacijo, saj smo se podali v napačno smer. Kar naenkrat se je prikazala neka gospa in nas rešila zagate. Povprašali smo jo za pot. Vmes smo srečali

foto: arhiv KU

tudi konje. Vreme nam je bilo naklonjeno, zato je bil izkoristek maksimalen, sicer pa smo si nekaj takega tudi želeli. Vsi smo v dolino prispeli srečno, prijetno utrujeni od pohoda in sonca.

V imenu udeležencev se najlepše zahvaljujem Goranu in Niki za organizacijo in spremstvo, društvu pa za kupljene sendviče in pijačo!

Darko Gostan

DELOVNA AKCIJA NA SMUČIŠČU KRANJSKA GORA

V okviru projekta ZaŽIVI ulica – Smuča ulica sem društvu Kralji ulice predlagal, da se udeležimo delovne akcije na smučišču Kranjska Gora, z namenom, da tudi mi nekaj naredimo za smučišče, ki nam je že tretje leto zapored omogočilo brezplačen enodnevni smučarski izlet. Projekt je s tem pridobil smiselno noto. Hvala v imenu vseh, ki so na smučanju že bili, kot tudi tistih, ki se ga bodo še udeležili. O naši nameri sem obvestil ga. Klavdijo Gomboc iz TRC Kranjska Gora, ki je idejo z veseljem podprla in nam zagotovila kosilo. Pred prostori društva sem razobesil vabilo na delovni izlet, ki je potekal v četrtek, 28. 5. 2015, z zborom ob osmi uri. Zbralo se nas je pet udeležencev, ki smo se z osebnim avtomobilom odpravili na pot. V Kranjsko Goro smo prispeli po deveti uri, pričakal nas je g. Jure Culiberg iz kolesarskega

parka. V prečudovitem sončnem dnevu smo se Kralji z žičnico, ki so jo zagnali samo za nas, odpeljali na vrh Bedančevega doma. Delo je potekalo brez prisile, mirno in s čistim užitkom. Pospravljali smo odvečen les na ekstremni gorski kolesarski progi Kranjska Gora. Čas je hitro minil, delali smo približno dve uri in pol. Z vrha smo se na kosilo odpeljali po letnem sankališču, ki je v tem času odprto. Eni so to storili z več zaviranja, drugi s polno hitrostjo, celo v ovinkih. Enkratno. Kosilo nam je pripravil g. Marko, ki nam je postregel že pripravljeno solato z bučnim oljem, čevapčice, krompirček, prilogo in sok. Posladkali smo se s prekmursko gibanico, ki jo je eden izmed naših članov jedel sploh prvič v življenju. Kdo bi si mislil! Naj omenim še sirove zavitke, ki smo jih dobili za na pot, njami. Hvala gospod chef. S polnimi želodci

foto: arhiv KU

in pozitivno energijo, ker smo nekaj naredili tako zase kot za donatorje smo se okoli druge ure odpravili nazaj v Ljubljano.

Med potjo sta dva naša člana zaspala, mogoče zaradi utrujenosti ali pa nevsakdanjega dela. Z veseljem povem, da smo se imeli prečudovito in da nameravamo akcijo ponoviti tudi v naslednjem letu, morda z večjo udeležbo. Zahvaljujem se društvu KU, ki nam je omogočilo prevoz ter zagotovilo malico.

Lep športni pozdrav, Jože Drol

TURNIR KRALJEV ULICE V DOLENJI TREBUŠI

Ne vem čisto, kako se je prijaznim domačinom porodila ideja, da organizirajo dobrodelen turnir v čast in hkrati pomoč našemu društvu, vsekakor pa se je splačalo odpraviti v to lepo vasico.

Domačini so nas prijazno sprejeli in nas pogostili s premnogimi dobrotami. Lepo je bilo videti, da je v pripravi dogodka sodelovala vsa vas in so nam s skupnimi močmi spekli goro palačink. Kot se za takšno druženje spodobi,

je bila v vaški cerkvi sveta maša, ki jo je vodil zaporniški duhovnik Robert Friškovec. Pa športni del? Ja, na tem terenu smo totalno pogoreli. Bojan je sicer dobro vodil našo ekipo, a recimo, da so se poznali dolga pot in polni trebui. V sklopu programa smo si ogledali še naš film Življenje je lep šport in prodali nekaj naših časopisov, dobljena finančna sredstva pa smo porabili za gašenje žeje. Hvala organizatorjem za lep sprejem ter NK

foto: Mitja Križančič

Tolmin za darovano športno opremo.

Mitja Križančič

AVANTURA KRALJEVSKIH DESETIH LET, PLOŠČAD SEM-A, 8. 6. 2015

10. obletnica ni kar tako. Nekateri v tem času počasi vstopijo v puberteto, spet drugi propadejo, mi pa smo izpolnjeno dekado izhajanja cestnega časopisa obeležili s posebno slovesnostjo, ki se za tako priložnost tudi spodobi. Turo, ki s pomočjo vodičev (ljudi z izkušnjo brezdomstva), običajno poteka po Nevidni Ljubljani, smo simbolično spremenili v turo po ploščadi SEM-a in se skupaj »sprehodili« po desetih poglavjih, ki predstavljajo evolucijo oziroma mejnike našega časopisa. Tako smo se ustavili ob začetkih časopisa, kraljicah, kraljevskih psih, spominu na umrle, kraljedarju, cestnih anekdotah in kraljevski poeziji, pri INSP, tj. mednarodni mreži cestnih časopisov, ilustratorjih in MB in KP dopisnikih. Vsaka točka je bila opremljena s posebnim, ročno izdelanim plakatom izpod rok naše likovne sekcije, ki smo ga postavili na štafelaj, tam pa je govorec/govorka povedal nekaj besed o temi. Udeleženci ture smo postavljali vprašanja, obujali spomine, se smejali in bili na momente otožni. K dodani vrednosti so doprinesle fotografije živih in pokojnih Kraljev/ic, ki so bilo razobešene med stojali. Ob improvizaciji glasbene sekcije smo si privoščili okusne pice in nadaljevali s prijetnim druženjem.

MG

foto: Žigažaga

foto: MG

foto: MG

foto: Aleksander Petric

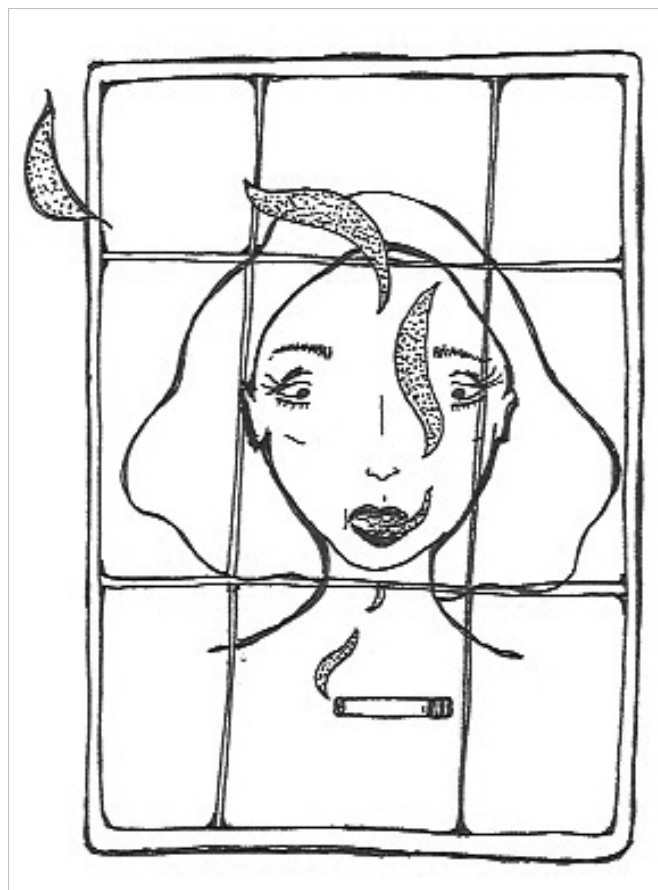

foto: Žigažaga

PISMA IZ DTO-ja

ČETRTO

Draga mama, upam, da si dobro in da me ne pogrešaš tako zelo, kot jaz tebe! Naj ti okvirno opišem tipičen dan na DTO-ju. Ob 6:30 je vstajanje. Tisti izmed pacientov, ki ima ta teden funkcijo reditelja, nas lepo »nežno« zbudi po sobah. Nato imamo na razpolago 25 minut za osebno higieno in oblačenje. Preoblečemo se iz pižame v »civil«, sledi desetminutna jutranja telovadba. Šele po telovadbi je dovoljena cigareta. Kadi se v kadalnici, stojte, naslanjanje na zid ali radiator ni dovoljeno. Prav tako ni dovoljeno gledanje skozi okno, pravzaprav skozi vsa okna. Namen tega pravila je, da nam onemogoča komuniciranje z zunanjim svetom. Sledijo meritve. Sestre in tehniki nam izmerijo utrip, pritisk, telesno temperaturo in abstinencijske znake. Na vrsti je zajtrk. Na DTO-ju gre zelo težko tistim, ki so izbirčni glede hrane. Tudi zame je bil to od začetka problem, zlasti kar se tiče salam. Te sem ljubkovalno poimenovala kar »pasja radost«. Na videz so še nekako užitne, vsaj ko so še v ovitku. Ko pa jih odpreš, jih spremlja tak vonj, da se ga z besedami ne da opisati. Ampak kot veš, je lakota najboljši kuhar. Po zajtrku je čas za obveznosti. Teh je kar precej, naj jih naštejem le nekaj takih funkcij: zapisnikar, dežurni kadalnice, poročevalec, reditelj, perici (sploh ni nujno, da sta ženskega spola), športni animator, počutnik, nabavnik in vodja. Ja, ne smem pozabiti na zalivalca rož. Ta funkcija je od vseh daleč najbolj »zahtevna«, saj je treba enkrat tedensko zaliti vse tri rože v skupnem prostoru. :) Ostale funkcije vam bom obrazložila v enem od naslednjih pisem. Sledi ocenjevanje sob, ocene se gibljejo od 1 do 5. Če soba ni ocenjena s petico, jo morajo pacienti pospraviti, še preden gredo na cigareto. Čas, namenjen kajenju, je omejen. Ob devetih se začne skupina, na kateri so prisotni tako pacienti kot osebje. Ta skupina je daleč najbolj resna, saj se na njej obravnavajo resne in težke teme. Bistvo skupine je tako imenovano dajanje in sprejemanje povratnih informacij, laiku to verjetno zveni kot cinkanje, pa ni. Bistvo dajanj in sprejemanj povratnih informacij je v tem, da pacienti sami sebi in drugim poskušajo spremeniti vedenjske vzorce, ki niso sprejemljivi, ki niso dobri in so za odvisniški stil življenja zunaj ustanove tipični. Ozračje na jutranjih sestankih je napeto in skrajno resno. Problemi se rešujejo sproti in osebno mi je to zelo všeč. Zapisnikar zapisuje pohvale za lepo in korektno vedenje ter sankcije za slabo in nesprejemljivo vedenje. Sankcije glede prekrška v zvezi s kajenjem so po navadi prepoved kajenja za čas po kosilu, resnejše sankcije nastopijo kot posledica resnejših prekrškov. Naj navedem en tak primer: nekemu fantu je na prehodu po hodniku iz hlač padlo nekaj tablet, kar je seveda zelo velik prekršek, in še isti dan je moral zapustiti oddelek. Podobno velja za kajenje na stranišču. Čeprav je okno moč odpreti

Damjan Majkić

na »V«, so ostali kaj hitro zavohali kršitelja pravil in tudi on je moral nemudoma zapustiti oddelek. Kršitev pravil, groženje, odgovarjanje osebju, kletvice, kajenje ob prepovedanem času in osebni stiki (s tem imam v mislih tudi objemanje) se na oddelku pač ne tolerirajo. Vsi pacienti so s pravili seznanjeni že prvi dan, ko podpišejo terapijski dogovor. Kršenje tega pa potegne za sabo posledice. Najmilejša sankcija je opozorilo, resnejša je resno opozorilo, najhujša pa opozorilo pred izključitvijo. Ojoj, draga mama, sploh nisem opazila, koliko je že ura. Hitro moram končati, ker se čez dve minuti začne skupina z izobraževanjem. Drugič bom opisala še preostanek strogega urnika na oddelku. Lepo prosim, držite pesti zame, za to, da mi uspe in da mi nihče ne ukrade evrokrema, ki sem ga včeraj – podpisanega – spravila v hladilnik in ga hranim za jutri zvečer. Oba z očetom imam zelo rada in se že zelo veselim dneva, ko končam program in bom prišla domov, kot zazdravljena bolnica s kronično boleznijo odvisnosti. Lep pozdrav tudi sestri, bratu in mački Kleopatri. Ljubi vas vaša

Silva

DEMOKRACIJE NE BODO ODPRAVILI: ODVARČEVALI JO BODO.

JURIJ KUNAVER

Sol in Koper:

ZAPIS ČASA

biba.koper@gmail.com

foto: osebni arhiv

Letos je v Sežani pod okriljem Kluba študentov Sežana od 3. do 18. julija potekal že 21. Mladifest. Mladi tesno sodelujejo s Kosovelovim domom in Mladinskim centrom Podlaga. Festival združuje koncerte in športne dogodke, poletni kino, delavnice za otroke in še marsikaj. Najde se nekaj za vsakega: otvoritveni dogodek je bila Javna razprava o noveli zakona o visokem šolstvu, vmes potopisno predavanje o Novi Zelandiji, gledališka predstava, ogromno delavnic za otroke, skate sešn, Domorodci za lokalne bende, Pulvers za navdušence nad elektronsko glasbo in rock Wkrwglca, tokrat z Elvis Jacksoni za zaključek. Nekje vmes, natančneje 6. 6. so gostili nas, Kopřčane. Ob 20. uri se je zgodil družabni večer: predstavitev INDE. Dobili smo se v parku pri Starem gradu. V polkrogu smo se posedli po ročno izdelanih taburejih iz starih avtomobilskih gum, ki so jih spretne roke opletle z raznobarnimi trakovi. Zbralo se je približno 15 zvedavih glav in medtem ko se je ob strani peklo palačinke (oziroma čalapinde), sta dva zgovorna predstavnika platforme INDE pričela opisovati zaenkrat še kratko, a zelo močno in bliskovito pot nastajanja koprškega skvota. Uradno lahko izveste; 5. 10. 2014 so se ljudje iz vseh vetrov odločili, da ne želijo biti del problema – temveč del rešitve, zato so izvedli spontano samoorganizirano akcijo zasedbe dveh prostorov že deset let zapuščene in propadajoče tovarne INDE. Akcijo zasedbe in osvoboditve degradiranega INDE so izvedli pretežno brezposelni mladi, nastala pa je zaradi predolgega in sistematičnega pomanjkanja skupnih avtonomnih, neprofitnih, nekomercialnih prostorov na Obali in v regiji. Neuradno seveda lahko izveste neprimerno več. Lahko se seznanite z izkušnjami ljudi, ki so INDE pravzaprav oživel, mu po dolgem času vdihnili iskrico upanja in daleč najbolj pomembno – prostoru so dodali ljudi in namembnost. Da so bile »zvezde namenu naklonjene« je skoraj nemogoče zanikati. Prvi utrip srca INDE se je zgodil nekega dopoldneva, ko je mladenič iz Kopa poklical nekaj svojih prijateljev in dejal: »Jaz grem danes pogledat, kaj dogaja z INDE. Se ti da it zraven?« In so šli. Človek bi lahko dejal »and the rest is history«. Že drži. Vendar je pomembno vedeti, da so zgodovino gradili, prenavljali, dobesedno čistili iz desetletja nabranih fekalij ljudje z željo po samoniklem prizorišču, kjer bi se lahko izražali, družili, bili v korist družbi mogoče na malo drugačen način in ne samo z brezglavim garanjem in pehanjem za denarjem. Individualizem tu nima kaj iskati. Glavni pomen takih prizorišč je ravno skupnost. Bolj ko se bomo znali samoorganizirati, družiti in biti fizično povezani skozi izmenjavo spretnosti in znanj ter ob vsem tem bili tudi družbeno kritični, manj možnosti bodo imeli politiki in vodilni, da bi nas s kockico sladkorja kot

foto: Monika Buhanič - Biba

ovce peljali proti večnemu in neizogibnemu propadu. Ta je zagotovo tam in čaka. In ni samo figurativen. Dejanski je in padec vanj je usoden. V njem se nabirajo padalci. Vsi tisti, ki so in še vedno slepo verjamejo vodilnim. Vprašanje je le, ali imate v sebi željo, da bi se mu ognili. Nekje globoko nekateri čutimo, da nismo del tega sveta. Nismo vesoljci v klasičnem pomenu besede, le ne čutimo pripadnosti mainstreamovskemu razmišljanju, bivanju, obstoju. Najtežja in najbolj dolgočasna cesta se nam zdi ravno ta, ki vodi po sredini. Cilj pa je venomer isti. Ker v meni tli mešanica prepričanj, s katerimi se lahko poistovetim, saj sem mala feministka, mini anarhistka, popoln pacifist, vegetarijanka (ja, še vedno se občasno pregrešim in zaužijem kakšno zelenjavo, ki je pohana), zaradi vpliva starejšega brata kar precej duhovna, celovita antimaterialistka (denar je zame zgolj sredstvo in nikdar, nikdar namen), je jasno, da imam že sama s sabo polne roke dela. Vendar mi ravno ta prikupna raztresenost daje moč razumeti slehernika. Povsem možno, da se ne bom strinjala s pogledi in prepričanju sogovornika ali sogovornice, zagotovo pa ga bom poskušala in s časom tudi uspela razumeti. Nekaterim ljudem pa - nasprotno - ustreza, da so vođeni, in tudi to je OK. Vendar vsi tisti, ki te vodenosti ne prenesemo in hkrati nimamo želje, da bi vodili druge, pač pa hrepenimo po človečnosti, empatiji, skupnosti in nam je človek (ter druga živa bitja) vedno na prvem mestu, imamo v sebi štrlino, ki bo vedno rinila z glavo skozi zid in poskušala porušiti nevidne zidove, ki nas tako ali drugače omejujejo. Navidezna svoboda, ki nam jo neoliberalna politika in sveti dolar prodajajo in propagirajo, je pravzaprav ultimativni čarovniški trik, ki mu velika večina vsakodnevno prostovoljno naseda. Zato je zelo pomembno, da se samonikla prizorišča, v katerih se dogaja mnogo, mnogo, mnogo več kot zgolj žuranje in koncerti, predstavljajo širši javnosti in zgodba o njej potuje od ust do ust.

Včeraj je v Sežani vsem prisotnim dobro poznan prijatelj opozoril na zelo pomemben moment pri nastajanju zgodovinskih situacij – zapis časa. Nekje je treba zapisati, posneti, dokumentirati procese in dogajanja, ki se razvijajo, kadar se skupnica ljudi, ki vsaj do neke mere podobno razmišljajo ali imajo podobne potrebe, sreča in ustvari spremembo. Spremembe, ki se takrat dogajajo, so tako hitre, da na podoben način nehote zbledijo v našem spominu. Ali je pomembno, da neke ostane zapis časa, za vse tiste, ki pridejo za nami? Mislim, da ima to neprecenljivo dodano vrednost. Minljivost človeka je pomanjkanje in ni prav, da s seboj na oni svet odnesemo tudi vse svoje izkušnje, znanja, prepričanja, videnja in čutenja. Nekako jih moramo strniti v zapis in jih podariti vsem, ki prihajajo za nami in bodo morebiti čutili podobno nepripadnost tej zmešani družbi, ki vedno bolj izključuje, zapira, ločuje ... saj poznate: deli in vlada.

Vaša Biba

Več informacije najdete na: indeplatforma.org

foto: Monika Buhanič - Biba

INTERVJU: VESNA LEMAIC

Ob kavici debatiram z Vesno (Lemaić), našo aktivistko, ki je svoje vtise o samem gibanju 15o, taboru BOJ ZA in najdaljših protestih v zgodovini Slovenije podala v zelo dinamični knjigi Kokoška in ptiči. Malo o Kokoški in nekaj o naših Kraljih ulice.

Kaj dela Kokoška med ptiči?

Osamljena Kokoška se počuti brez moči. Občutek nemoči preseže, ko vstopi v skupnost, kjer se različne moči zlijejo v celoto in se začnejo organizirane politične akcije. S temi akcijami Kokoška začuti, da so možne tudi spremembe.

Kakšne spremembe?

Sama Kokoška je nezadovoljna s stanjem v naši družbi. To nezadovoljstvo poskuša s skupnimi akcijami izraziti in pozivati k spremembam.

Ali verjame v možnost sprememb?

Kokoška se tako zlije v skupno dogajanje, da se enostavno preda dogodkom. Verjame v spremembe! Znotraj tabora BOJ ZA se izoblikujejo raznolike prijateljske vezi, tako da ne vztraja samo zaradi političnega dogajanja, ampak in predvsem zaradi ljudi, ki jo pritegnejo. Zazdi se ji, da je končno uslišana in upoštevana in začuti tudi svojo moč in učinke skupnega delovanja.

Kako Kokoška dojema brezdomstvo?

Pred BOJ ZA se prvič sreča z zgodbami brezdomcev, predvsem na nočnih dežurstvih v glavnem šotoru. Naenkrat dojam, da je drugače, če spiš na vlaku, zaradi avanture, katere je enkrat konec, in pristaneš doma, kot spati na vlaku, ker doma sploh nimaš. Kokoška se zave, da je ogromno ljudi na ulici tudi takih, ki sicer imajo neka začasna bivališča, ampak morajo svoje osnovne potrebe zaradi revščine zadovoljevati na ulici. Kokoški se tudi podre stereotip brezdomca, ki sedi in pije vino. Pred BOJ ZA se je zbiralo ogromno različnih

foto: osebni arhiv

ljudi, ki so enostavno skušali nekako preživeti. Na ulico jih je potisnil klavni družbeni položaj in to se ne dogaja samo v Sloveniji, temveč po celi Evropi in tudi drugod. V takih razmerah je možnosti za dostojno življenje malo, ljudje so izrinjeni na rob družbe, ne zaradi lastne lenobe, ampak enostavno zato, ker jih kapitalizem v nedogled razlašča. Kapitalizem najbolje deluje takrat, ko obuboža masa prebivalstva in se na ta način pripravi teren za večje izkoriščanje. Presežki so seveda omejeni le na tanek sloj ljudi. Tako se je na BOJ ZA izoblikoval slogan: BLAGINJA ZA VSE!

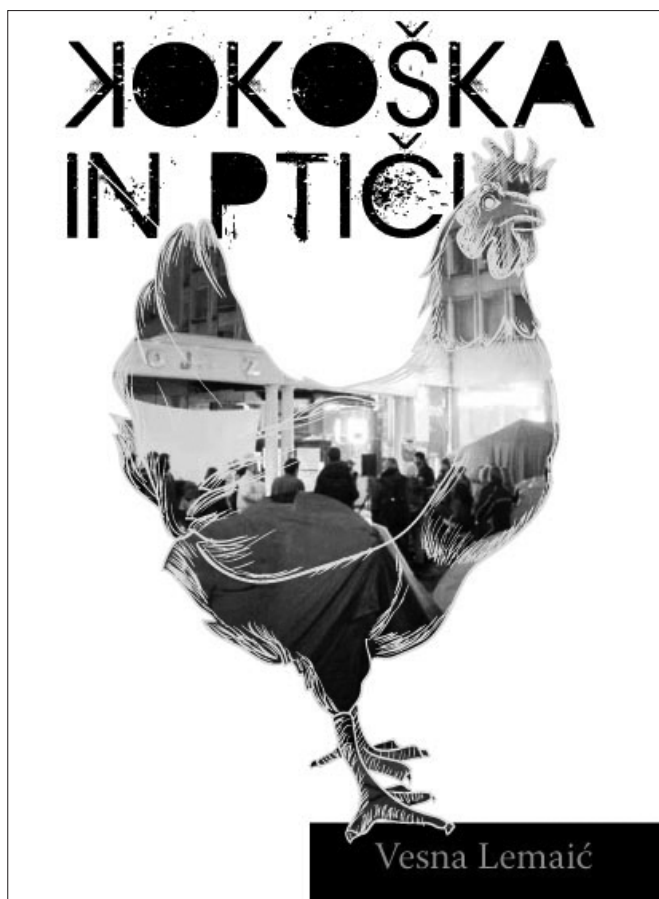
Kako se Kokoška odloči na koncu?

Po začetnem idealizmu pride do spoznanja omejitve ob represiji policije, začuti moč države. Ptichi se tudi izčrpajo, kljub temu pa se ne omaja zaupanje v skupno delovanje. Ravno obratno. Začuti, da tudi njene pesti pustijo svoj pečat v represivni družbi, in ohrani vezi, prijateljstvo s ptichi in svojo vlogo v skupnosti.

Kaj meniš o (našem) časopisu Kralji ulice?

Kot pisateljici se mi zdi vaš časopis kot prostor izražanja in beleženja izkušenj brezdomcev in socialno ogroženih neprecenljiv. Zdi se mi zelo pomembno, da ste SI SAMI VZELI in USTVARILI SVOJ JAVNI PROSTOR, ki bi vam ga v sedanji družbi nihče ne dal. In to je del BOJA; da si vzameš to, kar ti odrekajo. Vsi GLASOVI, IZRAŽENI V ČASOPISU, so enako ali še bolj važni kot katera koli izjava političnih predstavnikov. Šele v taboru BOJ ZA sem se ob tvojem pripovedovanju zavedla, kako je pomembno, da obstaja skupni PROSTOR, v katerem se lahko zbirajo ljudje, tudi če nimajo denarja. Če teh prostorov ne bi bilo, bi bili brezdomci in socialno ogroženi v celoti izključeni iz socialnega, kulturnega in političnega dogajanja.

Intervju pripravila Anastazia Om

Za potrebe rubrike, ki jo ravnokar prebirate, sem se, gledano skozi perspektivo (slovenske) infrastrukture, odpravila skoraj na konec vesolja (Loka pri Zidanem mostu). Pot mi je pravzaprav vzela dvakrat več časa kot intervju sam. Obiskala sem Nežo Maurer, pisateljico in pesnico, predvsem pa gospo v pravem pomenu besede. Ni skrivnost, da je naša podpornica in zvesta naročnica Kraljev ulice. Ker projekt pozna, sem jo poprosila za prispevek k rubriki pOdpiram. Predlagala je, da namesto sestavka z njo opravim kar intervju.

Kako dojemate brezdomstvo in ali ste se s pojmom pobliže srečali?

V času mojega odrasčanja je brezdomstvo sicer obstajalo, vendar ne v takem smislu kot danes. Prihajala sem iz vrst bajtarjev, imeli smo nekaj zemlje in kožo, vsega ravno dovolj za preživetje, mama je bila dninarka. Poleg tega sem bila nezakonski otrok. K nam so občasno zahajali posamezniki, ki bi jih lahko označili za brezdomce. Vandrili so po svetu, rekli smo jim petljariji – torej tisti, ki prosjačijo. Ni rečeno, da niso hoteli delati, morda dela ni bilo, vmes pa so bili verjetno tudi taki, ki jim do dela ni bilo. Pri nas so vedno dobili kaj za pod zob in možnost prenočevanja. Poleg teh smo tu in tam srečevali cigane, ki so na svoj način tudi brezdomci. Vendar pa revščina v časih, v katerih sem odrasčala, ni bila stigma. Kljub poreklu, ali bolje rečeno ravno zaradi njega, sem imela možnost doštudirati in se zaposliti. Pomemben del k temu je seveda doprinesel moj karakter, saj sem od malega vedela, kaj želim doseči. Vendar pa so k temu zagotovo pripomogle tudi ugodne družbene okoliščine.

Verjetno poznate Kralje, navsezadnje ste naročnica časopisa, ki ga, kot pravite, radi preberete. Zakaj?

Projekt, kot je vaš, se mi zdi nekaj nujnega. Če si še po rojstvu tak, da verjameš vase, imaš močno voljo in prepričanje, da se boš prebil, ti lažje uspe. Če pa nisi tak, te seveda lahko pohodijo. Nekateri nimajo močnega karakterja, treba jim je pomagati. Lepo je, da imajo brezdomci svoj časopis, tj. nekaj svojega. Sama ga zelo natančno preberem, seveda bolj iz zanimanja kot iz usmiljenja. V njem prepoznam karakterje, ki moči v sebi nimajo. Ne vem, ali gre za to obsojati družbo kot tako. Ne morem zanesljivo reči, koliko današnja družba daje možnost. Vem pa, da je po

foto: osebni arhiv

vojni bilo tako. Obstajala je solidarnost in poudarjala se je enakopravnost. Sama sem bila na svoje poreklo ponosna in revščina še zdaleč ni bila stigma.

Kaj pa ljubezen – verjamete v to, da lahko reši svet? Oziroma kaj je po vašem tisto, kar bi svet lahko naredilo lepši kraj za vse?

To je na nek način strašno vprašanje, saj bi morali potem takem »pobiti« pol ljudi. Nekateri so že rojeni taki, da nimajo razvitega socialnega čuta. Nagnjeni so zgolj h kopičenju bogastva. Delno se socialni čut sicer lahko privzgoji, ampak v tovrstne čudeže osebno ne verjamem. Kako izboljšati svet? Težko je reči, ko pa vemo, da že pamet ni enakovredno porazdeljena. Seveda drži tudi, da zgolj bistrrost ne zadošča. Pomembni so tudi ambicioznost, delavnost in jasna usmerjenost k ciljem.

Življenjski moto?

Čim več dati ljudem. S čimer mislim čim več doseči in potem dajati. Seveda ne le v materialnem smislu.

Ene samcate misli (ali vprašanja) ni bilo lahko prijeti in se je/ga držati. Zato sva z Nežo malce obujali spomine in medsebojno podelili nekaj življenjskih modrosti. Ena izmed teh je zagotovo vera v spremembe. Še zlasti tiste na bolje.

MG

PROTESTNI SHOD PROTI PRIVATIZACIJI

11. 6. 2015 je bil v Ljubljani organiziran protestni shod. Na vroč poletni dan se je na Prešernovem trgu zbralo kakih dva tisoč protestnikov, kar je še enkrat več kot februarja 2015. Voditeljica prireditve, igralka Lara Jankovič, je množico nagovorila, da vlada Mira Cerarja načrtuje v času poletnega zatišja za našimi hrbti privatizirati državno premoženje. Predviden seznam 15 podjetij je razširjen na še najmanj dodatnih 70 in tako bodo prodani obrati živilskopredelovalne industrije, kar pomeni pospešeno izgubljanje prehranske samooskrbe, predvidena je tiha prodaja preko slabe banke, kar bo vodilo v prevzem vodnih virov, dogovarjanje med skladom Cinven in Deutsche Telekom pomeni koruptivno prodajo Telekom Slovenije.

Prodane so že podjetja Mercator, Aerodrom Lj., Helios, Žito, Fotona, A. Letrika. Enaka usoda čaka še Telekom, Petrol, Krko, Gorenje, Terme Čatež, Loterijo, NLB, Cinkarno Celje, Savo, Novo KBM, Nafto Lendava ...

Na govorniškem odru so se zvrstili predstavniki podjetij, sindikalist Branimir Štrukelj, poslanec Združene levice Luka Mesec in povedali, da koristi privatizacija le lastnikom kapitala, vlado pa pozvali, da umakne svoje kremplje od prodaje podjetij, ki so jih gradili naši starši. Le predstavnik Cinkarne Celje ni rekel nič, na oder je prišel z rdečim lepilnim trakom preko ust, ljudje pa so vzklikali: *Cinkarne ne damo!*

foto: Helena Koren

Ervin Fritz je za konec prebral satirično pesem o zmešani slovenski kuri, spensjeno prav za ta shod.

Protestniki so nato s številnimi domiselnimi parolami nadaljevali pot do Telekom Slovenije.

Helena Koren

Gostujoči kolumnist:

Roman Kuhar

O PREHITEVANJU ZGODOVINE

foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

Konec junija je ameriško vrhovno sodišče odločilo, da so istospolne poroke zakonite na celotnem ozemlju ZDA. Datum te zgodovinske odločitve si bom enostavno zapomnil: svet je postal nekoliko bolj enakopraven na moj 42. rojstni dan.

Moj Facebook profil je bil ta dan poln rojstnodnevnih želja in voščil. Ko je novica o legalizaciji istospolnih porok prodrla v medije, je postal tudi neverjetno mavričen. Vrsta mojih Facebook prijateljev in prijateljic je ob rojstnodnevnem voščilu zapisalo, da sem (kot gej, seveda) dobil najlepše rojstnodnevno darilo: zgodovinsko odločitev ameriškega sodišča. Čeprav mi to »darilo« v fizičnem smislu ne prinaša ničesar, simbolne vrednosti te odločitve zagotovo ne gre spregledati. Nanjo se bodo sklicevali številni, ki si prizadevajo za bolj pravičen svet.

Številni prijatelji na Facebooku so v naslednjih dneh svojo profilno sliko prelili z mavričnimi barvami. Tako so izrazili svojo podporo odločitvi in svoje veselje. Sam profilne slike nisem obarval z mavričnimi barvami. Ne zato, ker ne bi bil vesel za številne istospolne pare v ZDA, ki se bodo zdaj lahko poročili, imeli enake pravice kot raznospolni pari in se počutili bolj sprejete in enake. Za vse to sem vesel. Le nekaj zadrege sem čutil ob pogosto citiranih besedah sodnika Kennedyja, ki je podprl legalizacijo istospolnih porok, svojo odločitev pa med drugim pojasnil z ugotovitvijo, da zakonska zveza uteleša največje ideale ljubezni, zvestobe, predanosti, žrtvovanja in družine. »Z vstopom v zakonsko zvezo,« je dejal, »dve osebi postaneta nekaj več, kot sta bili.« Hm, kaj res? So moji samski prijatelji nekaj manj od mene, ki sem že dobrih deset let (kot da) poročen? In je zakonska zveza res nekaj tako veličastnega, da brez nje ni moč udejanjati prej omenjenih vrednot? Morda me je motilo nekaj, kar je pravzaprav kulturna razlika: ameriški aktivisti so skozi glavnino svojih prizadevanj za enakopravnost

Lea Artist Mihalič

izpostavljali ljubezen kot ključni razlog, ki naj istospolnim in raznospolnim parom podeli enak dostop do poroke. Pri nas, nasprotno, poudarjamo predvsem vprašanje socialnih in ekonomskih pravic. »Nič drugega nočemo kot malo miru,« je dejala ena od domačih aktivistk, »in tistih nekaj pravic, ki jih naši prijatelji in sosedje že imajo.« Z drugimi besedami: ne potrebujem papirja, da potrdim in izkažem svojo ljubezen. A čisto za vnevar ljubezen vendarle ni: čeprav je reševanje težav istospolnih parov v rutini vsakdanjega življenja zagotovo primaren cilj prizadevanj za istospolne poroke, kulturne in družbene simbolike tega dejanja vendarle ne smemo prezreti. Ni čisto vseeno, če se eni lahko svečano poročajo ob sobotah na gradovih, ob jezerih in kar je še takih načičkanih prizorišč, drugi pa se lahko le registrirajo med tednom dopoldne v kakšni sobi občinske stavbe, kar, kot je poročala ena od registriranih lezbijk, »traja slabih 7 minut, vključno s parkiranjem avtomobila pred občino«. Še zaradi nečesa si svoje slike nisem pobarval v mavrične barve: legalizacija porok ni konec zgodbe.

»Problem rešen,« je takoj po odločitvi sodišča na Facebooku zapisal nek prijatelj iz ZDA – in ravno tovrstnega razmišljanja se bojim. Desetletja po sprejetju antirasističnih zakonov se v ZDA še vedno – in včasih se zdi, da vse bolj – soočajo z rasizmom. Leta feminističnega boja so prinesla pomembne zakonodajne spremembe, ki težijo k enakosti spolov, a to ne pomeni, da se v enaindvajsetem stoletju ne soočamo s seksizmom. In enako velja za homofobijo. In na še nekaj ne smemo pozabiti: na naše transspolne brate in sestre. Ti so skupaj z nami bili ta boj, pogosto bili v prvih vrstah, v katere je priletelo največ dreka, sovraštva, nasilja ... a njihov položaj, pravni in družbeni, pogosto ostaja nerešen in neviden zaradi glasnosti poročnih zvonov, ki zvonijo za istospolne pare. Ste vedeli, da so v 34 državah Evrope transspolne osebe prisiljene v sterilizacijo, razvezo ali diagnozo duševne bolezni, če želijo spremeniti svoje ime in spol? Problem še zdaleč ni rešen. In morda smo na tisti dan prehitro odpirali ohlajene šampanjce ...

KOFETKARJA, 5. DEL

Ojla.

Očitno sva zdaj obsojena le na pisma. Pa kaj zato! Vse ima svoj namen, jaz pa sem se rešil vrta in očitno tudi ti, če imaš modreca za kmetovalca. Modreci so plavi – tinte pa se ne pije in zato je sreča opoteča.

Jaz pa osamljeni Indijanec v rezervatu. Kavbojci, ki gospodarijo z menoj, so res pravi revolveraši. Le da tarče ne zadenejo ravno v sredo. Tako so že takoj ugotovili (tako oni kot jaz), da nima smisla klobasati prazne ideologije, in me pustijo na miru. Ima boga! Sicer pa ... sem dobil nasvet, naj ti ne pišem direktne resnice o rezervatu, zato ti svetujem, da beri med vrsticami. Najbrž ti je jasno, da si bom, ko pridem od tu, na levo roko dal vtetovirati številko. Sem št. 48568. Modreci iz naše hiše niso niti kanalizacija proti modrecem iz te blaznice. Ti tu niti dobro jutro ne znajo voščiti, pa odločajo o mojem življenju in moji prihodnosti. Si znaš to razložiti? Vice odločujoči nad mojo usodo življenja se je v prvih treh mesecih pogovarjal z mano celih 10 minut in ve vse o meni. Jebem ti, tip je za v parlament. Da me ne dobijo, bom končal, pa drugič več!

P. S.: Sprašuješ za piščanca ... Hja, tolsto kuro sem že dobil, pa tudi piščančjo pašteto. Tu mislijo, da jo tako obožujem, da jo bom kot terapijo zagotovo dobil še večkrat, preden me spustijo. P. S. 2: Pazi na čilije.

Kurji tat Taubi

Tanja San in Anastasia Om:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN

LONEC ODLOČNO ZAVRAČA TVOJE NEMILO POSESTVO.
POSEDUJEŠ KONKRETNE MLADE PSOVKE.
POSEDUJEŠ KONKRETNE DOJKE BRODOLOM.
POSEDUJEŠ NAGAČENO KAMENJE IN NAREKOVAN NOS.
POSEDUJEŠ EKOLOŠKO PRIDELANE FAZANKE.

LONEC ODLOČNO ZAVRAČA TVOJO SEZONO.
TVOJO METAFIZIČNO KOLONO ONO.

KER BALA SI SE NJENEGA POLJUBA.
KER SPOTEKLA SI NJENO KOŽO.
KER ODBILA SI NJEN SIJAJ.

LONEC ODLOČNO ZAVRAČA TVOJE SMRDLJIVO POSESTVO.

Severa

ANASTASIA OM

LONEC PRAZEN SAMUJE.
GA OBDARUJEM.
VANJ TLAČIM PSOVKE MLADE,
BRODOLOM POLNIH DOJK,
KAMENJE NAGAČENO IN NAREKOVAN NOS.
VANJ TLAČIM EKOLOŠKO PRIDELANE FAZANKE.

LONEC POKA OD ZAVRAČANJA SEZONE MOJE.
ČREPINJE POBIRAM METAFIZIČNE KOLONE ONE.
LEPIM STRAH PRED POLJUBOM NJENIM.
LEPIM Z NJENO PREPOTENO KOŽO.
HREPENEČ PO SIJAJU NJE, SAMO NJE.
LONEC ZLEPLJENIH SANJ JE SMRDLJIVO POSESTVO MOJE.

Kraljevi recenzor:

DRUGA GODBA 2015, KINO ŠIŠKA, STARA ELEKTRARNA, KLUB CD, PRITLIČJE

Ljubljana, Slovenija 28. – 30. maj 2015
31. MEDNARODNI FESTIVAL
IZJEMNIH GLASBENIH TALENTOV

DRUGA GODBA

022
KRALJI
ULICE

Naj za začetek povem, da sem glede recenzij glasbenih koncertov vedno nekako v precepu. Podobno velja za likovne razstave, saj sta tako percepcija kot okus stvar vsakega posameznika in s tem seveda absolutno relativna. Obljuba vendarle dela dolg, zato začnimo. V okviru akreditacije, zahvala zanjo gre Hani Radovan, sem si imela priložnost ogledati nekatere, povsem naključno izbrane koncerte iz ponudbe Druge godbe. Odločila sem se za tiste, ki so tako ali drugače vzbudili mojo pozornost. »Sezono ogledov« sem tako otvorila z Azizo Brahim, ki je v natrpan Klub CD s svojim blagim glasom in energičnim udarjanjem na boben, vnesla pristne zvoke zahodne Sahare. In to dobesedno. Tik pred začetkom koncerta se je lomila zadnja svetloba na terasi, ki je doprinesla svoje k atmosferi, vendar je bila tudi brez tega, ta popolna. Spremljajoči glasbeniki, po rodu Španci, vsi mojstri svoje obrti, so delovali kot docela usklajena celota. Za konec večera je sledil še ovinek v Pritličje na nastop Dennisa Bovella, vendar je bil tam poudarek predvsem na druženju, glasba je bila bolj za ozadje. Tretja na mojem seznamu je bila Hindi Zahra, ki je nastopila v Kinu Šiška. Sicer ne v pretresljivo dobri formi sem se prerinila pred levo stran odra, kjer so mi delali družbo predvsem fotografi. Melanholično žameten glas in dinamika sta v momentu izboljšala razpoloženje. Predvsem pa so naredila vtis besedila, zgodbe čustvenega vsakdana: Fascination, Music, Stand up, At the same time, Beautiful tango ... Ni bilo druge kot pritegniti in malo poplesati, pa čeprav s fotoaparatom. Zadnji večer sem si privoščila vse, kar je bilo na razpolago. Najprej (prav tako v Kinu Šiška) Kataleno z ljudsko obarvanim repertoarjem, izvrstno glasbeno zasedbo z največjim možnim številom mlade publike. To niti ni bilo presenetljivo glede na to, da so premierno predstavili svoj nov album Enci Benci Katalenci, katerega zasnova sloni na

priljubljeni knjigi izštevank s podobnim naslovom (Enci benci na kamenci), deležni pa smo bili tudi njihovih prejšnjih »hitov«. Sledili so Canzoniere Grecanico Salentino – poskočni Italijani s svojim mediteranskim temperamentom. Tip na bobnu je bil nenadkriljiv, pomislila sem, da je za to mesto zahtevana kar precejšnja kondicija, ritem pa domala neulovljiv. Spet smo plesali, kaj pa. Za konec smo se preselili v Staro mestno elektrarno na Batido, ki je ob podpori plesnih vložkov in video projekcije izpostavil nekaj družbeno kritičnih tem. Naj končam svojo pripoved s sklepom, da je Druga godba pač vedno priložnost, kjer naletiš na stare znance in se enostavno prepustiš ritmu. Priznanje organizatorjem.

MG

foto: Jan Prunk

foto: Jan Prunk

foto: Jan Prunk

foto: Jan Prunk

foto: MG

BODY COUNT, KRIŽANKE, 7. 6. 2015

Predskupina glavnih nastopajočih je bila trboveljska hardcore zasedba Kreshesh Nepitash, ki se je izkazala za primerno in posrečeno ogrevanje. Ko je zaključila z nastopom, so odrski tehniki potrebovali slabe pol ure, da so pripravili vse potrebno za povratek legendarnih Body Countov pod vodstvom šefa Ice-T-ja. Natresli so lep izbor klasik, za začetek pa so pozdravili s kultno Body Count's in the House. Koncert je pod Iceovim vodstvom dosegal vrelišče z mega hitom There goes the Neighborhood, pa balado KKK Bitch, fenomenalno in presenetljivo izvedbo The Exploited, klasiko Disorder, ter s prvim singlom novega albuma Talk Shit, Get Shot, ki jo je Ice-T posvetil petnajstletniku v publiki in mu povedal, naj to naslednjič nameni *bully-jem* ter jim razloži, da ga ščiti stric Ice-T. Redni del koncerta je po pričakovanjih minil z železnim Cop Killerjem. Po slovesu je na zahtevo publike, ki je pripravila res izjemno vzdušje in si prislužila tudi pohvale benda, le-ta Ljubljani naklonil še dva komada, Enter the Dark Side iz

foto: osebni arhiv

Manslaughter, njihovega zadnjega albuma, in Momma's Gotta Die Tonight. Mislim, da bi mirne duše lahko izvedli še kako pesem, saj je koncert trajal vsega skupaj uro in petnajst minut. Upajmo, da se bodo še kdaj vrnili v Slovenijo, saj je bila publika več kot potrebna in tudi lačna takšnega koncerta.

Klavdija Z.

TOTO, PERPETUUM JAZZILE, HALA TIVOLI, 2. 7. 2015

Po prijetnem literarnem predahu na Trnovski plaži v sklopu Knjižnice pod krošnjami je bilo treba kar malce pohiteti v Halo Tivoli po akreditacijo.

Perpetuum Jazzile so po pričakovanjih več kot odlično pripravili teren za zvezde večera. S priredbami različnih hitov, med drugim posrečeno sintezo pesmi Jakoba Petelina Gallusa in Michaela Jacksona (vem, sliši še čudno, še sploh, ker ju loči skoraj 5 stoletij,) Jump Van Halenov in Jump for my love, The Pointer Sisters), so primerno ogreli občinstvo.

Za zasedbo Toto, možakarje iz Kalifornije, ki so (v spreminjajoči zasedbi) na sceni že vsaj 40 let, sicer ne morem reči, da sodi v sam vrh lestvice bendov ali zvrsti, ki jih sicer poslušam ali se nad njimi navdušujem, so pa vsekakor del glasbene zgodovine, ki jo je treba videti in slišati v živo, če se ti za to že ponudi priložnost. Mimogrede, hvala Bojan, zanjo. Če naj opredelim zvrst, ki jo zastopajo, potem je v prvi vrsti govora o baladnem rocku, ki pogosto prestopa v pop vode, z

občasnimi jazzy in R&B primesmi. Pa še kakšnimi. Skladbe so zato praviloma po godu širšim množicam, od tod tudi njihov komercialni uspeh. Imeli smo priliko prisluhniti večini hitov, ob katerih se je publika v polni dvorani dodobra razvnela: Hold the line («... love isn't always on time ...» – kar žal še kako držil!), pa Rosanna (ni ga, ki ne bi doživel vsaj takega ljubezenskega poloma), Great expectations (ta niso vedno priporočljiva), Stranger in town (bolje kot kje drugje) in še mnogi drugi, za grande finale pa največji izmed vseh, Africa, ki so ga izvedli skupaj s Perpetuumi. To je bilo kar veličastno doživeti, saj je bilo dodatno glasovno podkrepljeno s strani poslušalcev. Udaren set dvojnih tolkal je definitivno naredil vtis name, saj je ritem sekcija (po moje) še vedno tista, na kateri stoji vse ostalo. Koncert torej, ki ga ni veljalo zamuditi in je popolnoma zadostil mojim pričakovanjem.

MG

PRLJAVO KAZALIŠTE, CVETLIČARNA, 16. 5. 2015

Hrvaška zasedba je v Cvetličarno prišla na prav poseben jubilej, 35-letnico izdaje plošče Crno bijeli svijet. Tekom večera nas je razvajala z večino svojih hitov. Istoimenski hit Crno bijeli svet me je z malce melanholije vrnil v čase odrasčanja v skupni državi, ko »crno bijeli televizori, redki nočni tramvaji, uvozni ekskluzivni programi ...« niso bili nič neobičajnega. Pomembno sporočilo ostaja: svet ni zgolj črn ali bel, temveč predvsem vse tisto vmes. Moramo se strinjati z njimi, da »Sve je lako kad si mlad«. Upajmo le, da potem (zaradi pretiravanja) ni treba klicati doktora (Ne zovi mama doktora). Le kdo si ni nikoli želel postati tak ali drugačen Heroj (ulice)?

Bend je navdušenemu občinstvu, ki se je velikodušno odzivalo s plesom in pritegovanjem z refreni, ponudil večino svojih balad (Marina, Pisma ljubavna, Bijeli labude, Zaustavite zemlju ...), nekje vmes tudi priredbo Beatlesov Stand by me. Za konec večera je imel naključno izbrani fant iz publike čast odigrati solo h komadu Mi (plešemo)/pijemo cijeli dan i noć. Blagor enim, da lahko zdržijo tempo. No, zdržali so tudi »Kazalištniki«, ki so ustvarili čisto konkreten šov. Vsaka čast za tako dinamiko pri teh letih.).

MG

foto: MG

Izza rešetak:

Zuzanna G. Kraskova

DROGE V ZPKZ IN STIGMA

foto: osebni arhiv

024
KRALJI
ULICE

V slovenskih zavodih za preostajanje kazni zapora (ZPKZ) je problem drog konstantna težava. Obsojene osebe vedno (in dokaj lahko) najdejo pot do prepovedanih snovi, ne glede na to, kako so oddelki varovani. Uporaba psihotropnih snovi posledično sproži niz problematičnih in tragičnih dogodkov (npr. destruktivno in agresivno vedenje, samomore itn.).

Strokovni delavci organizacije Stigma, ki si prizadeva za zmanjšanje negativnih posledic jemanja drog, že vrsto let sodelujejo z ZPKZ. Njihova osnovna dejavnost je sicer zmanjševanje škode zaradi drog (dnevni centri, zamenjava igel, terensko delo, svetovanje, zapori). V zaporih pa je v ospredju svetovanje in informiranje obsojencev, sočasno se zavzemajo tudi za doseganje institucionalnih sprememb – uvajanje projekta dostopnosti sterilnih igel.

Svetovanje izvajajo v ZPKZ v Ljubljani, v Centralnem ženskem zaporu Ig in v ZPKZ Dob. Srečanja svetovalnih delavcev z obsojenci niso pogojena in temeljijo na prostovoljni odločitvi za sodelovanje. Vanj se vključujejo tudi obsojenci, ki z drogami nimajo težav oz. jih ne uživajo.

Uporabniki dobijo tako informacije o varni uporabi drog kot tudi informacije v zvezi z zdravljenjem (detoksikacija, možnost vstopa v komune.). Nudijo jim psihično podporo v času preostajanja kazni, sodelujejo z njihovimi svojci, skratka poskušajo jim lajšati čas preostajanja kazni.

Po potrebi izvajajo tudi spremstva obsojencev v različne službe pomoči. Uporabniki programa so v program vključeni tudi po prestani kazni, ko jim pomagajo pri ponovni vključitvi v vsakdanje okolje. Po potrebi svetovanje in informiranje nudijo tudi sorodnikom, partnerjem in prijateljem obsojencev.

Izvajajo tudi osveščanje obsojencev in zaposlenih o možnostih okužbe s hepatitisom C in omogočajo podporo in pomoč obolelim. Ugotavljajo visoko stigmatiziranost obolelih zaradi hkratne odvisnosti od prepovedanih drog in okužbe s hepatitisom C (dvojna stigmatizacija). Oboleli obsojenci si želijo prebivati v ločenih prostorih, kjer bi se s svojo boleznijo lažje spoprijemali. Sodelovanje Stigme z ZPKZ je izjemnega pomena, saj ima približno 50 % zaprtih oseb težave z uživanjem prepovedanih substanc.

MOJA POT K ČIŠČENJU

Kako naj sploh začnem? Vsak začetek je težak, ko pa ti steče, nekako že gre. Začelo se je 15. 1. leta 20., ko sem naredil neumnost in me je – kot vsakega, ki ima kriminalno preteklost – preiskovalni sodnik poslal v pripor. Največkrat je razlog »ponovitvena nevarnost«. Ko prideš v pripor, potrebuješ kar nekaj časa, da vse to dojameš, saj je sprememba precejšen udarec. Odvisno od človeka pa je, kako se bo s tem udarcem sprijaznil. Eni lažje, drugi težje. Vzeta sta ti »svoboda gibanja« in »svoboda govora«. Sam sem rabil približno 2–3 tedne, da sem dojel in se sprijaznil z odločitvijo sodišča, da bom nesvoboden kar nekaj časa. Po temeljitem premisleku sem to vzel kot neke vrste komuno.

Miha A.

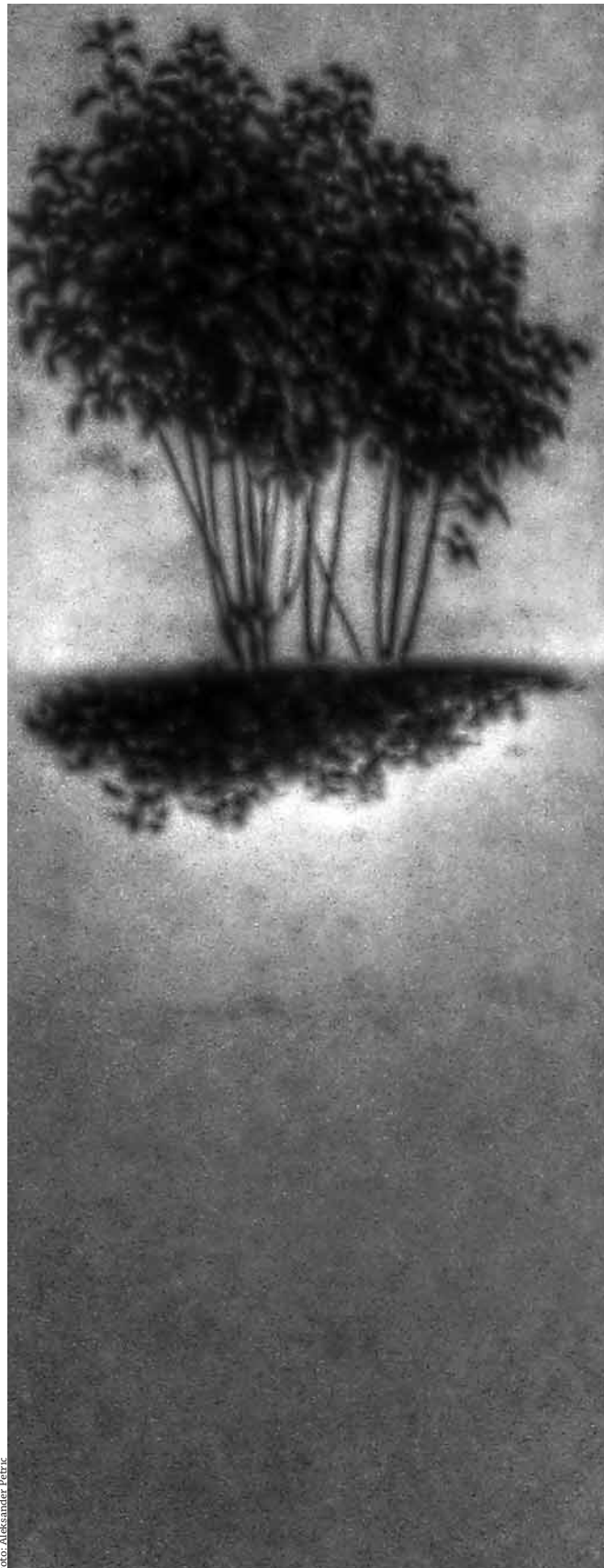

foto: Aleksander Petrik

»Eho« iz totega konca:

Boštjan Cvetič

SLOVENSKI GABARITI

foto: osebni arhiv

Ob vsaki obletnici ali prazniku, ki je kakor koli povezan z našo državo, so (žal še) vedno polna usta naših politikov, kako smo oh in sploh, v špici tako rekoč, mogoče pol metra zadaj, no meter ... Samo vzeti moramo tisto, kar nam pripada, odtrgati svojo zvezdo, ujeti utrinek ... Postrgati vse evropske razpise ... Po drugi strani pa nekateri, tudi kulturniki, med njimi tudi tisti, ki so tako drugače zajadrali v politiko, pa jim je le-ta potrgala jambor ali taisti brod ni krmaril po njihovih vodah, željah, ambicijah ali pa so celo (hvalevredno, če je temu tako) morda le sprevideli kruto realnost našega vsakdana, vendarle objektivno opozarjajo, da so pred četrto stoletja le imeli zamišljene, morda celo napisane nekakšne drugačne gabarite ter da je stavba, ki je nastala v posledici, vsaj malo, če že ne dosti postrani (šifko bi rekli mi Štajerci), temelji pa so strahovito trhli, šperavci piravi, omet odpada ... Ko se odprejo okna te stavbe in zapiha veter, bodisi z leve ali desne, burja ali burin, se vsi nekako čudežno, brez vprašanj in zdrave kmečke logike ter izhajajoče distance premaknejo v to smer ... Če se vrnem k tistim, ki so izstopili, verjamem, da takrat niso imeli v mislih lačnih ljudi, ljudi brez zdravstvenih zavarovanj, ljudi brez stalnih naslovov, ljudi, državljanov, ki bi radi delali, pa nimajo dela, ali morda celo imajo delo, pa niso plačani ali pa so plačani tako malo, da ne morejo preživeti. Ljudi, ki se vsakodnevno srečujejo z bitkami preživetja, kjer je najbolj dragocen material reklamni listek različnih trgovcev in primerjava le-teh, potem pa k najcenejšemu. O zdravju in zdravem načinu prehrane pa raje kdaj drugič. Seveda je to tudi svojevrstna rekreacija, saj moraš biti hiter, med prvimi, da le še dobiš ... Žalostno, a vsakodnevno preverjeno in na moč resnično!!!

Hudičevo trpko se v letu 2015 sliši stavek, nimam ne za umret in ne za živet ... Prav gotovo si v tistih časih nihče ni zamišljal, da bodo najbolj perspektivne firme pod narekovajem zavodi za zaposlovanje, alternativno centri za socialno delo in kar je celo najbolj absurdno, pravzaprav paradoksalno – dve tako rekoč zadnji instituciji, ki sta več ali manj uspešno preživele to 25-letno plovbo po razburkanem morju državnih prestrukturiranj. Vrnil bi se k tistim gradbenim dejavnostim, gabaritom, ki marsikaj skrivajo in vsebujejo mnogo različnih mer. Z bolj ali manj jasnimi pisali se je »pisalo«, mehko ali trdo, odvisno od rok in prstov, levičarjev ali desničarjev (hmmm), ki so bolj ali manj uspešno vihteli po papirju ali tipkovnici računalnikov, prej pisalnih strojev ...

Pa saj so se ti gabariti že takrat jasno nakazovali, le da jim v navdušenju po lastni državi, samostojnosti, medu in mleku nismo hoteli prisluhni oz. bolje pogledati, kaj ti govorijo. Matematika je matematika, številka, številka ...

Še kot študent se spomnim tistih čudnih prerekanj, ko se je pisala naša ustava, najprej o preambuli in neljubi ali ljubi »svetosti« življenja, kjer se je že prvič jasno nakazala dihotomija našega družbenega prostora, pa nadalje o pravici do dela, kjer smo ali so kleknili vsi in raje zapisali svoboda dela. Morda, da ne bi kdo zadeve razumel preveč kot subjektivne pravice in morda v svoji zmoti, nevednosti pa le zahteval

foto: Aleksander Petric

tistega, kar naj bi mu družba omogočila, tj. zaposlitev za dostojno življenje ... V živo vidim dvometrskega kovača iz kakšnega obubožanega industrijskega giganta, ki bi potrkal na institucijo po tovrstno pravico. Hmm, le kdo bi mu upal odpreti ...

Torej delo, zaposlitev in dostojno človeka vredno plačilo zanj. Prav tisto, zaradi česar številni ljudje, mladi pa tudi starejši, ki imajo še to možnost, odhajajo za trebuchom in kruhom preko meja naše tako opevane dežele ... Na to se navezuje tudi takratni stanovanjski zakon, v skladu s katerim so ljudje, kljub temu da so tako ali drugače s svojim delom odplačali le-ta, ponovno, pa četudi v manjši meri, ta stanovanja ponovno odkupili. Spomnim se primerov, ki so bili prav komični, a žal resnični ... O privatizaciji in tovrstnih luknjah pa sploh raje ne bi ...

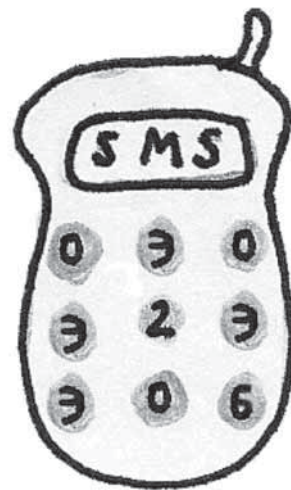
Kakor koli, tudi teta foušija je takrat kar hitro prišla na površje, če ne prej, ko so se začeli prvi d.o.o.-ji, prvi leasingi in so prišli prvi »pravi« avtomobili, pa četudi za par mesecev, kolikor so pač zadevo lahko finančno pokrili. Pravzaprav je bilo teh stvari kar precej, pragmatična raven je pač prekleto drugačna od teoretične. Življenje iz knjig in tisto realno, kjer moraš najprej plačati položnice in šele potem pogledati, ali bo kaj za v lonec, je pač zelo različno ...

Kar je, je, zgodovina bo povedala svoje, a takrat se nam navadnim ljudem s tem ne bo treba obremenjevati, saj na drugi svet ne bomo odnesli ničesar. V končni fazi so tudi faraoni šli, navkljub vsemu svojemu bogatemu portfelju, takšnemu ali drugačnemu ...

Ob koncu svojega poletnega sestavka pa bi se vendarle dotaknil zadeve, ki mi je pravzaprav zelo težko padla. Pred kratkim sem namreč izvedel, da se razmišlja o njej. O socialni kartici. Ki naj bi rešila vse!

Človek kar ne more verjeti, da se brez vsake kritične distance, kar tako po rokohitrsko, lotevamo tovrstnih stvari. Ali ni to morda segregacija, ali ni to morda stigmatizacija, ali je morda kdo vprašal za mnenje ciljno populacijo, ki ji je tovrstna stvar namenjena? Morda je za nekoga to res sedmo čudo, čudovita pogruntavščina. Za mene pač ni ... Saj se zagotovo spomnite vseh tistih ljudi, ki imajo t. i. prijave bivališča na CSD-jih ali na drugih humanitarnih ustanovah. Že s samo prijavo naslova so postavljeni v terciarno terciarni položaj, kaj bi šele bilo s kartico, razen seveda, če bo država poskrbela, da bo zlata ... Meni se zdi, kot da bi človeku s tem nabili na čelo nekakšen listek, mar ne?!

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

026
KRALJI
ULICE

08. 05.>> V petek hitim iz službe in zagledam mojega najljubšega prodajalca št. 83 (Danilo Šorli – op. uredništva), ki mi pove, da ima rojstni dan. Ustavim se in preživim urico z njim. Seveda kupim tudi časopis, ampak sem mu hotela še tu sporočit, da mi je polepšal vikend. Vse najboljše, Petra

09. 05.>> Hvala prodajalcu 472 (Ivan Golub – op. uredništva), ki mi je z nasmeškom ponudil časopis, ki ga najprej nisem hotela vzeti. Še dobro, da sem si premislila. Hvala za prijazen pogled in polepšan dan :) H

11. 05.>> Zdravo! Zahvaljujem se prodajalcu št. 458, Hofer – Ljubljana Brdo (Ljubiša Šordjan – op. uredništva) za prijetne pogovore in »merkanje« mojega štirinožnega prijatelja pred trgovino. :) Hvala! Tina in Lili

13. 05.>> Pohvale simpatičnemu prodajalcu št. 31 (Danilo Mauko – op. uredništva). Sedaj sem prvič kupila KU v Kopru in dan je bil še lepši. LP! Barbara

13. 05.>> Všeč mi je vaša revija, ki mi jo je danes prijazno ponudil prodajalec 536 (Grega Červak – op. uredništva), ob prebiranju se mi je tudi orosilo oko – pesmi, iskrivost, globoke misli, humor, življenjske modrosti. Lep pozdrav, Andreja Ustar

14. 05.>> Živjo, rada bi se zahvalila prijaznemu prodajalcu številka 341 (Boris Maraš – op. uredništva), ki me vsak mesec počaka na železniški postaji in mi s svojim kužkom nariše nasmeš na obraz. Njemu in vsem ostalim želim vse dobro. :) Hvala

15. 05.>> Pozdravljeni, št. prodajalca 129 (Ivan Zebec – op. uredništva), od njega sem kupila časopis in je zelo prijazen in mi je tudi pokazal izkaznico, vprašala pa bi, kolikokrat izide ta revija, ker jaz sem iz Gorenjske in je pri nas nimamo, da bi ponovno dobila še druge izvide, všeč mi je vsebina. Alenka

15. 05.>> Luka št. 560 (Šordjan – op. uredništva), manjkaš Medvodčanom s tvojo pojavo in besedo pred Hoferjem. Tvoj namestnik je super, a original je original. Dobro okrevaj in se vidimo. Roman, Medvode

19. 05.>> Pozdravljeni, prijazen in nevsiljiv prodajalec časopisa Kralji ulice je 341 (Boris Maraš – op. uredništva). Le tako naprej. Veliko sreče želim gospodu 341 in tudi njegovemu kužku. bralka

23. 05.>> Na tak kisel in deževen dan pa tak lep nasmeš in pozdrav! Hvala prodajalki 36 (Urška Testen – op. uredništva).

02. 06.>> Čestitam vsem, ki ste vložili svojo ustvarjalno energijo v 109. številko. Prečitala sem jo od prve do zadnje besede. Hvala.

04. 06.>> No, končno sem lahko časopis kupila tudi v Luciji. Vsi Kralji ulice so mi zelo zanimivi, posebneži po svoje. Osebnost jih občudujem. Treba je to znati, predvsem pa si upati. Revije preberem od začetka do konca. Pa veliko osebnega zadovoljstva, ki je v malih stvareh, vam vsem želim. Vlatka

06. 06.>> Kako grdo od mene, da se nisem okorajžil in povabil prodajalke na klepet. Prevzet se sprašujem, ali bom naslednjič zmogel. 485. št. (Monika Mavec – op. uredništva) me preganja. :) Franc

08. 06.>> Pozdravil me je prijazen prodajalec pred Qlandijo v MB. Kot vedno sem mu za časopis dala 3 EUR. Kako je bil vesel! In sem se zamislila, kako bi se lahko od njega učili skromnosti in veselja ob malenkostih! Vso srečo, Kralji ulice! Melita

10. 06.>> Pozdrav vsem Kraljem! Že pol leta vsak mesec kupujem časopis, ki ga z največjim veseljem preberem od prve do zadnje strani. Poleg tega bi pohvalila prodajalce, ki ti z dobro voljo in nekateri z zelo simpatičnim pristopom polepšajo tisti trenutek. Pozdrav, Ana

11. 06.>> Prodajalec številka 58 (Andrijan Drenovec – op. uredništva) je super, prijazen, vljuden prodajalec (tudi če ne kupim revije). Privoščim ti le vse najboljše!!

18. 06.>> Prodajalki 485 (Monika Mavec – op. uredništva) najlepša hvala pri menjavi drobiža za parkirno uro. Srečno! P. M.

19. 06.>> Pozdrav prodajalcu z najprijaznejšim nasmeškom št. 272 (Gregor Jurjevič – op. uredništva)! LP, Tina

06. 07.>> Nisem prvič kupila Kraljev (z veliko začetnico!) pred Hoferjem v Šempetru, vedno prijetno presenečena. Včerajšnji prodajalec št. 27 (Denis Vidmar – op. uredništva) pa se mi je še posebej vtisnil v spomin. Tako lep je bil. Ker je lep v duši. Koliko sreče mu želim. In Nejc na naslovnici. Od kod ga poznam? Iz Kostonjevice? Vsem veliko dobrih ljudi z velikim srcem. Mirjam

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK

Orange Bike Ride 2015 je potekal 4. julija. Mednarodni festival Beograd Velograd 2015, kolesarska dirka skozi Beograd, na kateri je sodelovalo okoli 1.000 kolesarjev, med njimi tudi 93-letni nekdanji reprezentant, je bil organiziran z namenom, da izpostavi dejstvo, da bi bilo kolo v prestolnici koristno uporabljati vsak dan.

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

Kritična masa – S kolesom proti nelegalni gradnji

27. 6. se je odvil dogodek, 51. po vrsti, s podnaslovom Kaj bo s stezo?, na katerem so se zbrala vsa beograjska kolesarska združenja pa tudi kolesarji. Upoštevajoč tiskane medije in izjave mestnih oblasti v zadnjih nekaj tednih se zastavlja vprašanje, kaj bo s kolesarsko stezo ob desnem bregu Save, ki je neposredno vezana na projekt Beograd na vodi. Župan Siniša Mali je izjavil, da bo promenada med Brankovim in Starim savskim mostom končana avgusta in da bo dolga 300 metrov. Vključevala naj bi kolesarko stezo, klopi, javno razsvetlavo, otroško igrišče, dela pa naj bi se začela zelo kmalu. To, kar kolesarje, ki vsakodnevno koristijo omenjeno traso, najbolj bga, je dejstvo, da vpogled v načrt del javnosti kratko malo ni dostopen.

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Za vsakogar se najde knjiga
(Razstava bralnih seznamov, ki jih pripravljajo v knjižnici KOŽ in služijo v pomoč pri iskanju zanimivega branja)
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, preddverje
KDAJ: 3. 8. - 29. 8.

KAJ: Domoznanska razstava 85 let
Sokola Bežigrad
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, stopnišče
KDAJ: 3. 8. - 30. 9.

KAJ: Ustvarjalna delavnica Izdelajmo
kalejdoskop – Angela Klančar
KJE: Knjižnica Polje, Zadobrovska cesta 1
KDAJ: 26. 8. ob 12.00

KAJ: Delavnice za osnovnošolce ob
zaključku šolskih počitnic:
**Naredi svojega robota – Društvo za
razvoj tehniškega izobraževanja**
24. 8. od 10.00 do 14.00, Knjižnica
Bežigrad, Einspielerjeva 1
25. 8. od 10.00 do 14.00 Knjižnica
Savsko naselje, Belokranjska ulica 2

Stripovska dogodivščina – miha ha
25., 26. 8. od 10.00 do 12.00 Knjižnica
Bežigrad, Einspielerjeva 1

**Zabavna elektronika – Društvo za
razvoj tehniškega izobraževanja**
26. 8. od 10.00 do 14.00 Knjižnica dr.
France Škerl, Vojkova cesta 87a
28. 8. od 10.00 do 14.00 Knjižnica
Bežigrad, Einspielerjeva 1

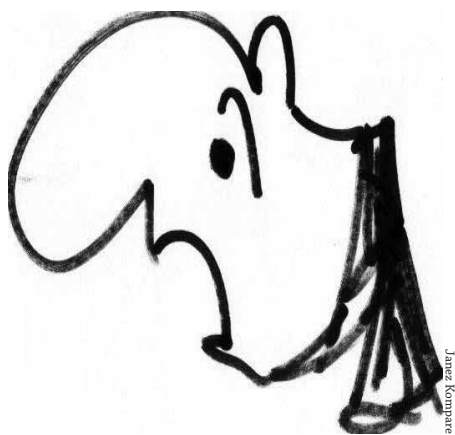
Razno

KAJ: Hiša pravljic
KJE: Letni kino Slovenske kinoteke na
Muzejski ploščadi, Metelkova 2a
KDAJ: 5. 8. ob 21.00

KAJ: Skrivnost iz Kellsa
KJE: Letni kino Slovenske kinoteke na
Muzejski ploščadi, Metelkova 2a
KDAJ: 6. 8. ob 21.00

Več na: http://www.kinoteka.si/si/463/263/Poletna_Animateka.aspx

Prireditelji, vabljeni k objavljanju
svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov:
urednistvo@kraljiulice.org.

OGLASNA DESKA

Vroči veliki srpan pribrzel je med nas, zato smo pripravili zanimive stvari za vas. Za taborjenje ali za ležerno sedenje, kakšno knjižo za na plažo ali pripomoček za tetovažo. Skriti zaklad se skriva na Poljanski cesti 14 v Ljubljani ali na internetni strani <http://www.robaraba.si/>.

V enem od naših programov, nastanitveni podpori, se je v zadnjem času povečala potreba po pralnih strojih in hladilnikih. Če imate morda kakšen star, veridar delujoč hladilnik ali pralni stroj, pa ne veste kam z njim, z veseljem pridemo z našim kombijem in ga odpeljemo.

Kontaktni številki: 059 022 503 ali 030 323 303 (Monika). Dosegljivi smo od ponedeljka do petka med 8.00 in 16.00 ter ob sobotah med 9.00 in 12.00.

Za vse prejete donacije se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo.

Izvajamo selitve, praznenje stanovanj, podstrešij, kleti ipd. Nudimo tudi pomoč na domu. Tel.: 070 488 779, Klavdija

Udeleženci glasbene delavnice in delavnice izdelovanja instrumentov iz recikliranih materialov so pod vodstvom mentorja Iztoka Korena izdali CD z naslovom Ulične žvrgoljivosti. Naročila zanj sprejemamo preko e-pošte: urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, CD pa je možno kupiti tudi pri naših prodajalcih. Cena znaša 2 €.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsako sredo od 15h - 17h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno ulico. Vsi dobrodošli!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Ponosno obveščamo kupce revije in vse morebitne interesente, da je izšla zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadglasov, imenovana Tlakovanke (po ceni 4 €).

Sprejemamo naročila preko mejla urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, dostopna pa je tudi pri naših prodajalcih. Vabljeni k nakupu!

029
KRALJI
ULICE

POPOLNOMA SVEŽE NAPACANA NOVA GRAFITARSKA IN STREET ART RUBRIKA »Z GLAVO V ZID«

Grafitiranje

Srečal sem tujca, ki je bil povsem navdušen nad slovensko železnico. Seveda ne nad povezavami in svetlobno hitrostjo potovanja, ker je ta hitra bolj balkanska! Navdušen je bil nad poslikavo potniških vlakov pri nas. Povedal mi je, da je to res nekaj posebnega. In še res je. Prihajal je iz Severne Amerike, nekje iz Kalifornije. Tam je grafitarstvo menda v veliki meri kaznovano in preganjano. Vendar pa, ko začnemo ubijati umetnost in jo zatirati, narodna zavest pada, potem smo samo še ovce, ki sledimo vsemu, kar je zapovedano, in to sistem od nas tudi želi. Najlažje je voditi ovce, ki so se nehale pritoževati nad nikoli sitim volkom. In seveda lajamo kot lačni trop psov nad Evropo, a kaj, ko samo še lajamo.

Psttttttttttttttt. Ko je svojo zgodbo zaključil, je nadaljeval s poslikavo na stene. Mimoidoč ga niso motili, kot tudi ne obratno, postalo je skoraj povsem normalno, da nekdo malo

foto: Žigažaga

okraši zidove. Bolje to kot sive ulice in ceste. Bolje to kot možje postave, ki nas ne varujejo več, pač pa so samo še nadlegovalci. Paraziti za boljši državni proračun. In

časopis, v katerem lahko vedno znova pljuvam po njih, ulični, eden in edini. KU.

Žigažaga

ČE BREZDOMEK STORI ŠE TAKO VELIKO LUMPARIJO, NE BO DOŽIVEL HIŠNE PREISKAVE.

MAGIČNI LIK

pripravila: Helena Koren

Vodoravno in navpično:

- (1) Zaščitno pokrivalo, navadno kovinsko,
- (2) edamski sir,
- (3) predel Kranja,
- (4) kip ali podoba krilatega dečka, ki predstavlja boga Amorja,
- (5) železna alpinistična priprava z ostrimi konicami za na čevlje,
- (6) tkanina iz acetatnih vlaken.

	1	2	3	4	5	6
1						
2						
3						
4						
5						
6						

MAGIČNI LIK

pripravil: Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) slabšalni naziv za medveda,
- (2) grška boginja modrosti,
- (3) seznam cen v trgovini ali v gostinskemu lokalu,
- (4) ime slovenske pevke Horvat,
- (5) oseba, ki lovi rake.

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Miha Andoljšek

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjena magična lika pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, Tlakovanke (zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadoglasov), stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« - izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Marija Pahtev iz Sečovelj, Urh Ferlež iz Celja, Romana Mandelc iz Šmartna ob Paki, Boris Prejac iz Maribora, Jože Žulič iz Komende, Slavko Fišer iz Črne na Koroškem in Polona Gostinčar iz Ljubljane.

NIKA IN MITJA

Za slikanje za naslovnico Kraljev ulice sem se odločil, ker je moja številka prodajalca enaka tokratni številki časopisa. Z Niko se pozna še iz časov, ko sem kot brezdomec zahajal v VZD. Bila je moja prva učiteljica plesa.